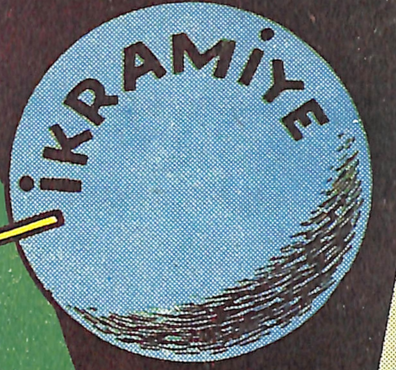
Akbaba

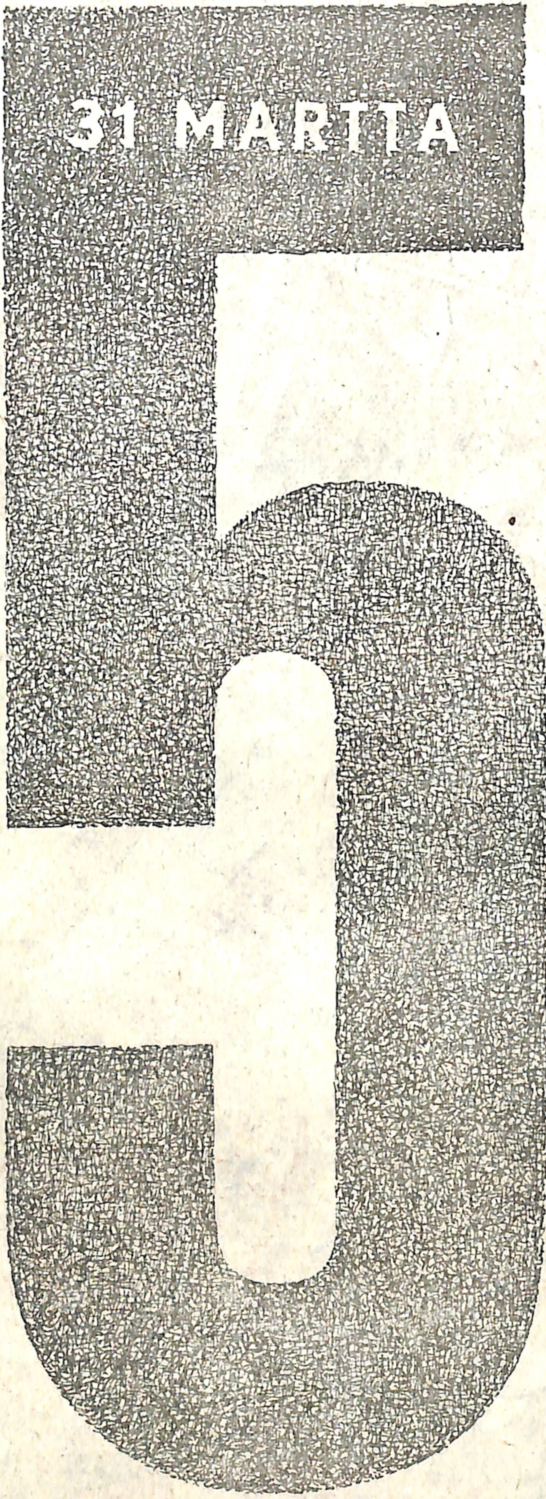

Canbaz !

APARTMAN DAİRESİ

Senenin İlk Çekilişinde Türkiye İş Bankası Ankarada, Kavaklıderede, Boylu sokakta konforlu, sağlam yapılı, 5 adet Apartman Dairesi ile 200.000 lira tutarında çeşitli ve zengin para ikramiyeleri veriyor. **1959 ikramiye plânının tamamı: 50 Apartman Dairesi + 2.000.000 = 4.000.000 liradır.**

her 15υ liraya 1 kur'a numarası

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 513

SAYI: 358 C: 14 22 OCAK 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba

siyasî mizahî gazetesi

VATAN CEPHESİ

SAYIN Menderes hepimizi Vatan Cephesine çağırıyor. Kim kaçar bu cepheden?.. Vatan Cephesi bu!

Düşünürken, gözlerimin önünden perdeler, perdeler, perdeler kalkıyor... Taaa, hürriyetin ilânı gününe, on temmuza kadar! Çocuk hayalimde, o günlerin en önemli hâtırası, Namık Kemal'in, şimdiki Üniversite meydanında oynanan «Vatan yahut Silistre» sidir. Bütün İstanbul'un toplandığı bu açıkhava sahnesinde, İslâm Bey: «Beni seven arkamdan gelsin» diye, elinde bayrak, alkışlar içinde yürüyordu... Nereye mi?... Cepheye!

Şimdi, D.P. Genel Başkanı da bütün yurdu Vatan Cephesine çağırırken, gözümde İslâm Beyleşiyor... Ardından koşasım gelmekte!

Ama, düşünüyorum: Nedir bu Vatan Cephesi?... Kime, hangi düşmana karşı?...

Bu düşman, sınır dışı değil, sınır içidir. Topu yok, tüfeği yok, tankı yok, uçağı yok... Hayır, hayır, hattâ radyosu yok... Hattâ istediği yerde toplanma, istediği zaman konuşma hürriyeti bile yok!

Ne istiyor bu düşman?... Sayayım mı?... Lüzumsuz... Hepimiz biliyoruz, hepiniz biliyorsunuz, hattâ yabancılar biliyor.

İşte Vatan Cephesi bu düşmana karşıdır: Basın hürriyeti isteyen, seçim emniyeti isteyen, vatandaş arasında eşitlik isteyen C.H.P ye karşı!

Ama yanılmıyorsam bu cephe, bundan on iki yıl evvel kurulmuştu. Kuran mı? Yine Adnan Menderes ve arkadaşları idi! Kime karşı mı? Yine Halk Partisine karşı! Ne mi istiyorlardı?

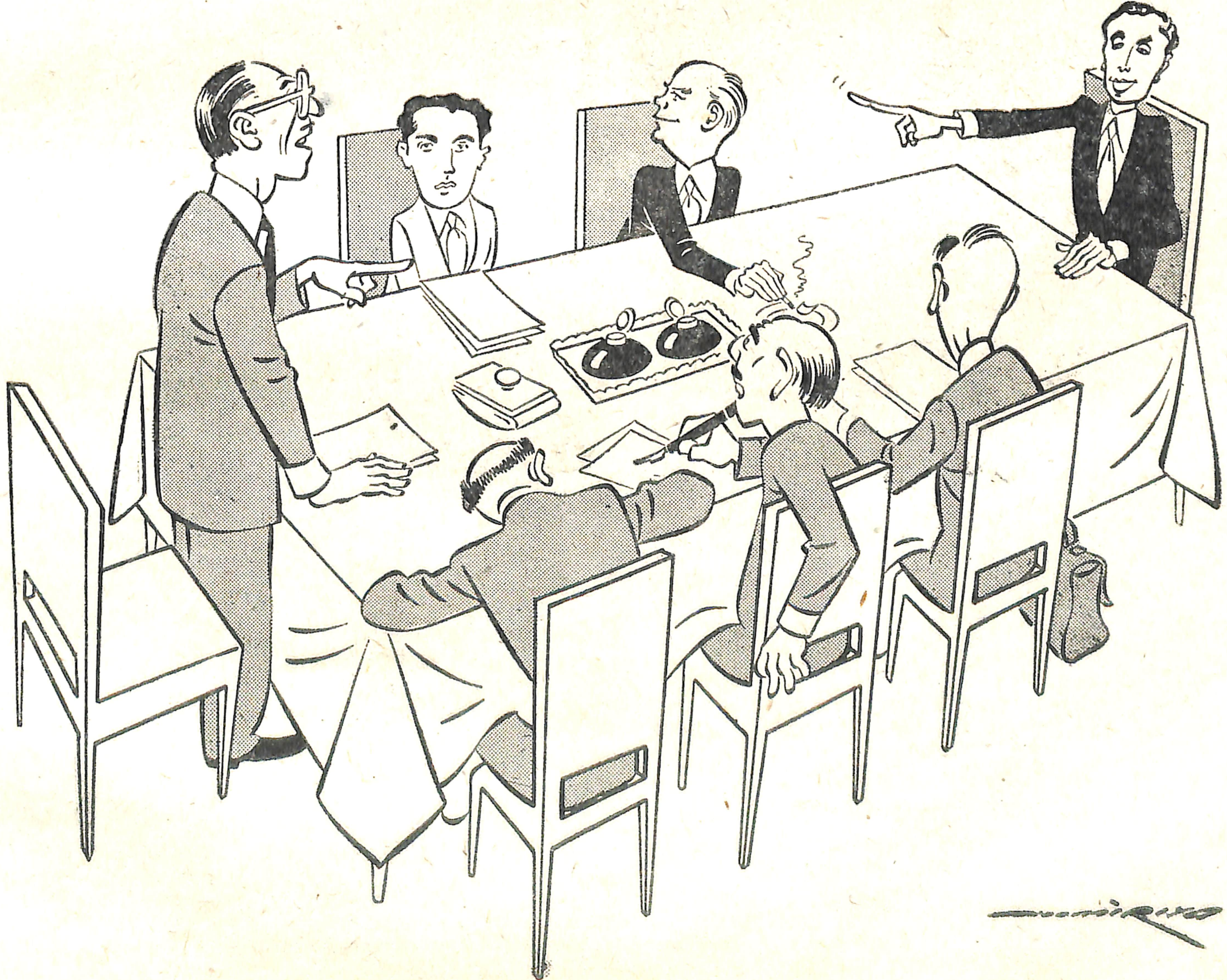
Hımmm!... İşte asıl mesele!.. Demek, o eski, o büyük cephe dağılmış. Demek yeniden toplama gayreti bundan!

Neden mi dağılmış o cephe?.. Çünkü, vatan sahnesinde İslâm Beyin açtığı bayrak artık başka eldedir!

Sayın D.P. lideri Türk Milletini Vatan Cephesine mi çağırıyor? Hepimiz yarışırcasına koşmaya hazırız: Yeter ki, bu çağırış o eski günlerin sesiyle olsun... O ses, hürriyetin sesiydi. O ses eşitliğin sesiydi. O seste gönül sıcaklığı, gönül yumuşaklığı vardı, diş gıcırtısı değil!

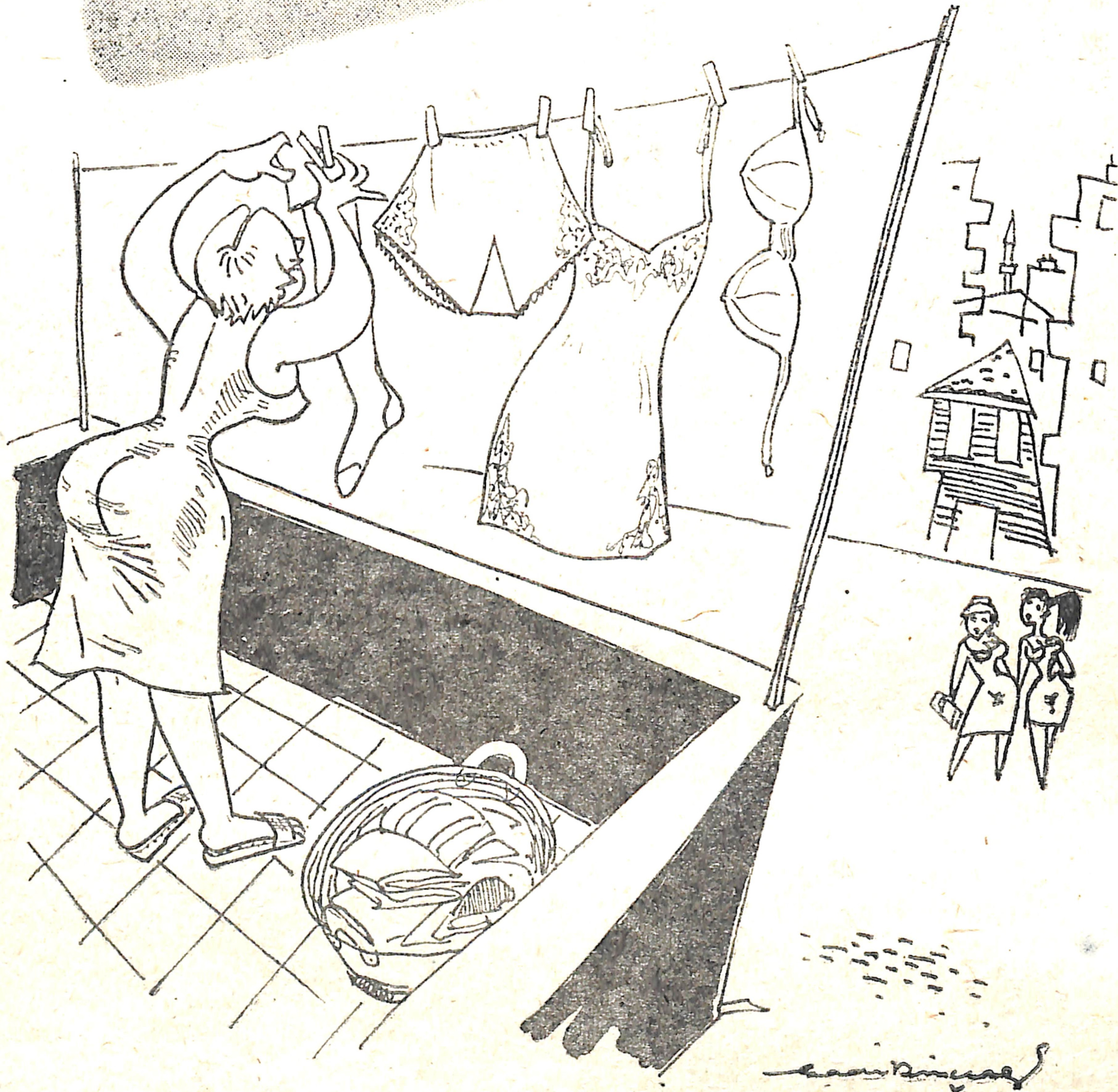
Yusuf Ziya ORTAÇ

Bütçe Komisyonundan bir sahne:

Dahiliye Vekili — Otur yerine!..
C. H. P. Mebusu — Kalk da oturayım!..

İstanbul'da 60 bin kız koca bekliyor.. (Gazeteler)

— Ooo! Leylâ'ya bak, mahalle delikanlılarına reklâm yapıyor!..

Leyleğin Ömrü

Meteliğe!

Şair, doktor ve eski İçtihat mecmuası sahibi Abdullah Cevdet oldukça hasisti.

Bir dostu, onun bu cimriliğinden bahsederken:

— Meteliğe kurşun atar!

Deyince, Süleyman Nazif itiraz etti:

— Ne kurşunu?... Meteliğe göbek atar!

İki bin lira!

Hüseyin Cahit Yalçın, İstiklâl Mahkemesinde yargılanıyordu. Topçu İhsan sordu:

— Tanin gazetesini kaç lira sermaye ile çıkardınız?

— İki bin...

— Nereden buldunuz iki bin lirayı?

Hüseyin Cahit gülümseyerek cevabı yapıştırdı:

— Sizden bile istesem verirdiniz!

Erkek kahvesi!

Eski Adliye Vekillerinden merhum Mahmut Esat Bozkurt, Aydın'da efelerle beraber kahveye gitmişti. Kahveci efelere sordu:

— Emriniz ağam?

Hepsi aynı cevabı verdiler:

— Erkek kahvesi...

Sıra Mahmut Esat'a gelince o da:

— Bana da erkek kahvesi... Ama, dedi, acızık şeker koyun!..

İdeal kabine!

Londra'da çıkan Daily Express gazetesi bir anket açmış ve okuyucularından muhtelif memleketlerin politikacılarından bir «ideal kabine» kurmalarını istemiş.

İngilizler bu ankete verdikleri cevapta, meselâ Kruşçev'i Başbakanlığa, Erhart'ı Maliyeye, De Gaulle'ü millî müdafaaya seçmişler, birçok milletlere «ideal kabine» de yer vermişlerdir. Yalnız bu listede bizden hiç kimse yok...

Merak ettik doğrusu, acaba İngilizler dünyayı görülmemiş bir kalkınmaya kavuşturmak niyetinde değiller mi?

*

Sabırsız insanlar!

Gazeteki cinayet haberlerinden bunalmıştı:

— Allah, Allah, dedi, insanlar amma sabırsız oldular ha... Biraz daha bekleseler ne olur sanki?... Hepsi de günün birinde ölecek değiller mi?...

Mesaj!

Dün, altı aylık gebe bir kadın, Kadıköy vapurunda aş yererken, karnındaki yavrudan şu mesajı almıştır:

«Benim şeker anneciğim,

Daha doğmama üç ay var. Senin sıcak karnında yan gelip keyif çatarken, her gece, C.H.P. den istifa edip D.P. saflarında Vatan Cephesine katılanların isimlerini, sizinle beraber radyodan dinliyorum. Bu kitleler halinde çekilmeler ve katılmalar yüzünden, öyle sanıyorum ki D.P. ocaklarında, bucaklarında artık imza kabul edecek yer kalmıyacaktır. Onun için, sizden çok rica ederim, benim bu mektubumu hemen gereken yüksek makama ulaştırarak şimdiden radyoda okutunuz ve C.H.P. den ayrılarak Vatan Cephesine katıldığımı üstün saygılarımla ilân ettiriniz.»

*

Bahtiyar başkent!

Gazetede şu havadis vardı:

«Ankara'da bir muhtekir yakalandı!»

Okuyucu, elini dizine vurdu:

— Bahtiyar başkent!... Bir tanecikmiş demek!

Ne toplantısı?

Herkesin D.P. ardından sel gibi sürüklendiği, C.H.P. iktidarının son günlerinde, Cumhuriyet gazetesinde enteresan bir tertip hatası olmuştu.

Demokratların Kandıra'da yaptıkları bir toplantı, ertesi günü gazetede bir «m» harfi ilâvesiyle şöyle çıkmıştı:

«D.P. nin Kandırma Toplantısı...»

Aradan bunca yıl geçtikten sonra insanın soracağı geliyor:

«Mürettip misin, falcı mısın be mübarek!»

\#

Adres isteniyor!

Demokrat Parti Beykoz Kadınlar Kolu toplantısında bir bayan:

— Etin kilosu on lira değil, on beş lira da olsa alırız. Para oluk gibi akıyor! buyurmuş.

Muhterem hanımefendiden para akıtan bu oluğun adresini bildirmesini, insaniyet namına rica ederiz.

O Kadar da DEĞİL!

★ AZİZ NESİN ★

OSMAN Bey sofraya otururken:

— Bu akşam hiç iştiham yok, dedi.

Karısı:

— Çorba da içmiyecek misin? diye sordu.

Osman Bey:

— Çorba içerim, koy... dedi.

Karısı, çukur tabağa iki kepçe çorba doldurdu.

Osman Bey çorbasını içerken:

— Yarın arkadaşlarla geziye çıkacağız, dedi.

Kızı:

— Ne gezisi baba? diye sordu

— Arkadaşlarla seçim bölgesine gideceğiz.

Karısı:

— Gene mi? Bu kaçıncı? diye sordu.

Osman Bey:

— Çorba çok güzel olmuş, biraz daha koyar mısın? dedi.

Karısı, çukur tabağa iki kepçe çorba daha koydu. Osman Bey:

— Bu akşam hiç iştiham yok, dedi.

Çorbanın içine iki dilim kızarmış ekmek doğradı.

— Sık sık halkla temas etmek lâzım, dedi.

Oğlu:

— Niçin yâni? dedi.

Osman Bey kızdı:

— Ne demek niçin? Halkın derdini dinlemek için başka ne var?

Karısı, masanın ortasında duran büyük tabağın kapağını açtı:

— Patatesli tavuk var, dedi.

Osman Bey:

— Hiç iştiham yok ama, biraz koy, dedi, göğüs tarafından...

Karısı tabağını doldurdu.

— Salçasından da koy. Suyunu pek severim. Pilâv da yaptınız mı?

— Evet....

— Çok iyi. Tabağıma salata koyar mısın? Turşu yok muydu?

— Var.

— Getirsenize canım. Belki turşuyla biraz iştahım açılır.

Karısı hizmetçiye turşu getirmesini söyledi.

Osman Bey:

— Sık sık halkın derdini dinlemek iyidir, dedi.

Kızı:

— Geçen sene de dinlemiştiniz, dedi.

Karısı:

— Geçen sene değildi, dedi, evvelki seneydi.

Osman Bey:

— Biraz da patatesinden koy, dedi. Hıyar turşusu da pek güzelmiş.

— Turp salatası fena mı?

— Alıyorum. Turp, hazmettirir. Bu akşam nedense hiç iştiham yok.

Karısı:

— Kereviz mi yersin, karnabahar mı? diye sordu

Osman Bey:

— Valla bilmem ki, dedi, önce hele şu kerevizden koy bakalım.

Karısı:

— Terbiyeli kereviz, çok güzel... dedi.

Osman Bey, tabağına konan kerevizden bir çatal aldı:

— Sahi çok güzel olmuş, dedi, aksiliğe bak hiç de iştiham yok bu akşam.

Oğlu:

— Ne zaman yola çıkıyorsunuz? dedi.

Osman Bey:

— Aman beni erken kaldırın, dedi, uyur kalırsam... Erken uyandırın. Kereviz pek güzel olmuş. Biraz daha koysana şundan..

Karısı, tabağına kerevizi doldurdu.

Osman Bey:

— Yeşil sovan var mı, iştah açar, dedi.

Karısı:

— Salata da var ya... dedi.

— Yarın erkenden yola çıkmalıyız. Halkla temas...

— Karnabahar?

— Eh, koy biraz... Hiç de iştiham yok. Zorla yiyorum.

— Kaçta kaldırayım?...

— Sekizde kaldır, dokuzda evden çıkarım. Zorla yiyorum. Hiç iştiham yok bu akşam.

— Biraz sarımsak ister misin, iştah açar...

— İyi olur. Halkın derdini dinlemek daima iyidir. Karnabahar ne kadar güzel olmuş. Biraz daha koysana.

— Sonra pilâv yiyemezsin...

— Yerim, yerim... Yola çıkacağız.

— Ben anlamıyorum baba.

— Ne var bunda anlamıyacak? Halkla...

— Evet ama...

— Koy bakalım biraz pilâv, yiyebilecek miyim?

— Üstüne nohut ister misin?

— Koy tabiî. Zaten zorla yiyorum. Belki nohutla yerim.

— Tavuk suyuna.

— Çok güzel olmuş. Unutmayın, erkenden kaldırın. Bana ne oldu böyle bilmem ki... İyice iştahtan kesildim.

— Sen hep böyle ihmalcisin. Kendini bir doktora göstersene...

— Aman hanım, doktor ne yapacak?

— Ne yapacak olur mu a efendim, bir iştah ilâcı verir.

— Pilâv sâhiden çok güzel, enfes...

— Biraz daha ister misin?

— Eh, koy bakalım biraz daha, belki zorla yerim. Halkın derdini dinlemek her zaman için...

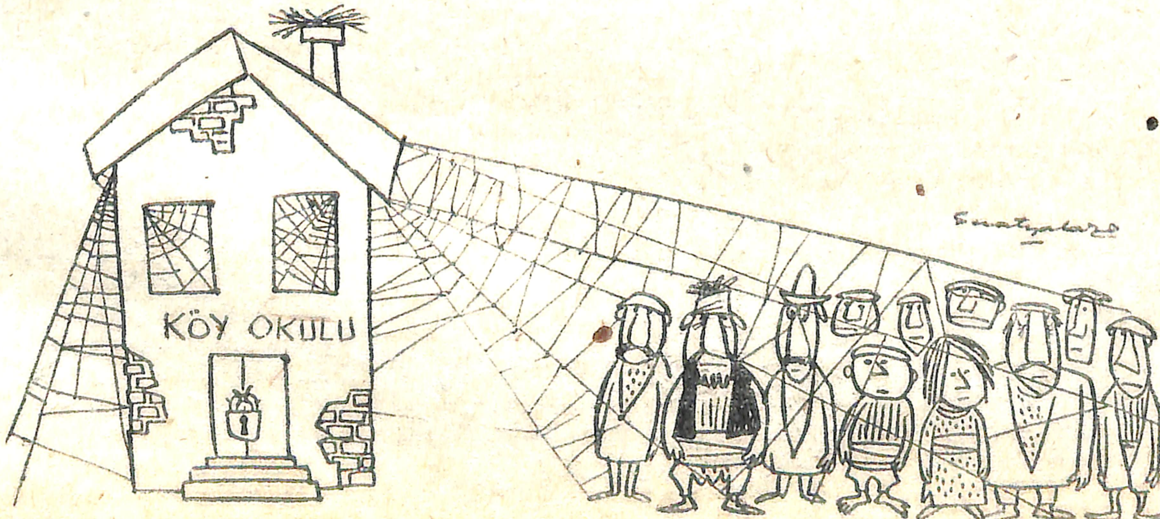
— Tabiî...

— İştahsız olunca insanın canı hiçbir şey istemiyor. Yoğurt yok mu? Şu pilâvın üzerine biraz koyun.

— Ne zaman döneceksiniz baba?

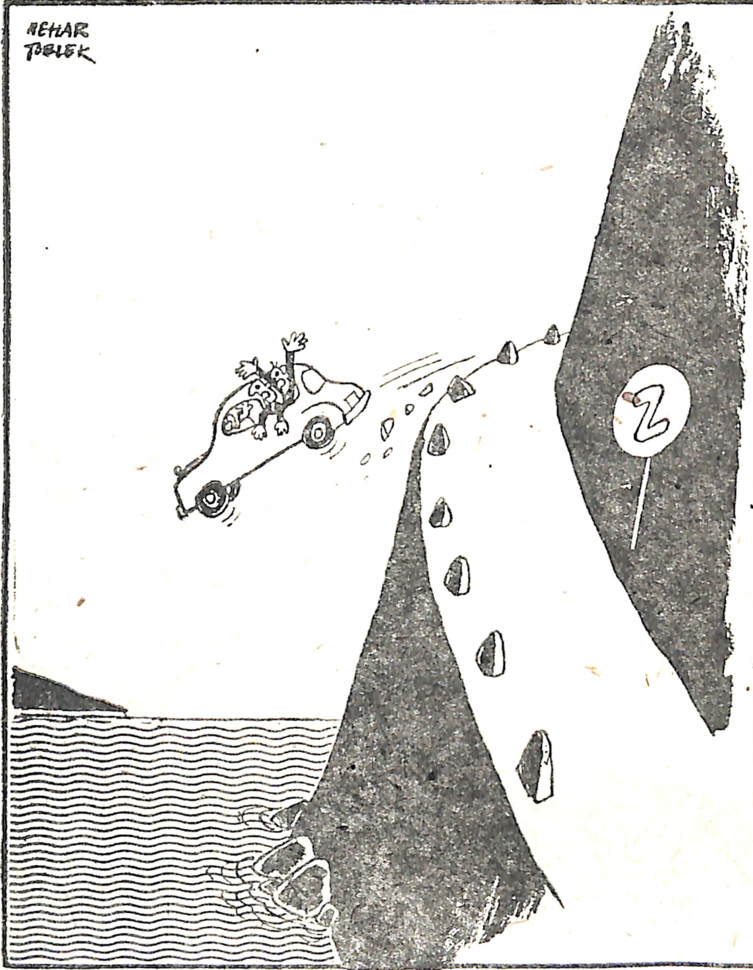
— Nerden? Dert dinlemeden mi? Her halde iki, üç gün sürer. N'oldu bana böyle? İştah diye bir şey kalmadı.

— Oturmaktan. Hiç hareket ettiğin yok ki...

6.000 öğretmene daha ihtiyaç olduğu açıklandı... (Gazeteler)

Bir öğretmen istifa edip şoför oldu... (Gazeteler)

— Eyvah yandık... Galiba yüzme öğretmeniymiş!..

— Yarın gideceğiz ya. Halkla temasın çok faydaları vardır. Biraz daha pilâv koyar mısın? Üstüne yoğurt ta koy... Yarın erken kaldırın, unutmayın. Bir uyursam, kalkamam. Halkın dertlerini dinlemenin...

— Şambabası yiyecek misin?

— Valla bilmem, hiç canım istemiyor ama, koy bakalım iki tane. Belki zorla yerim. Kaymak ta koy üstüne.

— Ne ile gideceksiniz baba?

— Otomobille. Halkla olan münasebeti... Şambaba çok güzel olmuş. İnsanın ağzında eriyor.

— Değil mi?

— Yedim mi, yemedim mi, belli değil, iki tane daha versene.

— Şekeri az mı olmuş?

— Yoo, çok güzel. Lâkin bu akşam benim iştiham yok ta...

Sofradan kalktılar. Osman Bey, eliyle midesini bastırıp:

— Gaz yapıyor, dedi.

Karısı:

— Her yemekten sonra böyle oluyorsun, neden acaba? diye sordu.

Osman Bey şiddetlice bir geğirip «estağfurullah» çektikten sonra:

— Vallâ bilmem ki, dedi, bir şey yediğim de yok.

— Kahve bastırır.

— Kahveden önce elma ver, o daha iyi gelir. Akşamları hafif yemeli ama benimki kadar da değil. Elma iyiymiş, Amasya elması. Bir tane daha versene hanım. Ben şuna inanıyorum ki halkla temasın... «geğirir» Estağfurullah.. Halkın derdini dinlemenin, her zaman söylerim, büyük faydası vardır. Çünkü halk... «geğirir» Aman kızım kahve yap, belki iyi gelir. Acaba midem boş ta ondan mı böyle oluyorum.

— Canım sen de bir şeyler ye!

— Hanım, iştah olmayınca nasıl yiyeyim... Lokmalar ağzımda büyüyor.

— İştah şurubu almalısınız.

— Doğru... Şu seyahate gidip gelelim de.

Osman Bey kahvesini içerken, sokakta bozacının sesi duyuldu.

— Boza iyi gelir.

— Tabiî, hazmettirir.

— Ama leblebi olmayınca bozanın tadı olmaz.

— Bozacıda leblebi de vardır.

— Hiç de canım istemiyor. Şu sürahiyle alın bakalım. Belki bir iki bardak içerim.

Hizmetçi kapıya koştu. Büyük sürahi dolusu boza ile, bir kesekâğıdı da leblebi getirdi.

Osman Bey bir bardak dolusu bozayı içip, avucundaki leblebileri yemeğe başladı.

— Olur şey değil, dedi, canım boza bile istemiyor.

Karısı:

— Bir bardak daha koyayım mı? dedi.

— Haydi koy bakalım. Aç karnına boza da iyi gelmez ya...

— Baton sale var, ister misin?

— Getir ya, bozanın altına iyi gelir.

Osman Bey baton saleyle bir bardak boza daha içti. Üstüne de leblebileri yedi.

— Yanıyorum yahu, dedi, sanki tatlı, tuzlu bir şey yemişim gibi içim yanıyor.

Bir bardak su içti. Geğirdi.

— Aman biraz karbonat, fena oluyorum, dedi.

Karısı, karbonat kutusunu koşturdu. İki tatlı kaşığı karbonatı yutunca çok şiddetli geğirdi.

— Bak, yaradı, dedi.

— İstersen setliç yapayım.

— Evet, sen bana bir setliç yap. Sabah erkenden kaldırın, uyur kalırsam... Halkla temasın çok büyük faydaları vardır. «Setliçi içti. Bir daha geğirdi» Estağfurullah... Çünkü halkın derdini dinlemek... Yarın erkenden yola çıkacağım. Yatsam iyi olur...

— Aç karnına nasıl uyuyacaksın?

— Eh, artık alıştım.

— Geceleyin, için ezilir. Başucuna biraz bisküvit koyayım mı?

— Koy ya... Belki yerim. Ama kuru kuruya bitküit de yenmez. Biraz da çikolata.

— Limonata?

— Koy bakalım. Hiç de canım istemiyor ama.

Osman Bey yatak odasına çekildi. Yatağına girmeden tabaktaki bisküitlerle çikolatayı yedi. Yatağa girince limonatayı da içti. Başını yastığa kor komaz uyuya kaldı.

Karısı, sabah erkenden Osman Beyi kaldırdı. Osman Bey seyahat bavulunu alıp yola çıktı. Üç arkadaş bir pastanede buluşup oradan otomobille yola çıktılar.

★

İlk uğradıkları bir taşra şehrinin «Tüccarlar Kulübü» idi. Şehrin tüccarları toplanmışlardı. Otomobille gelen üç kişi, tüccarların karşısında, onların dertlerini dinliyeceklerdi. Osman Bey, kalemi elinde, not defteri açık:

— Buyurun efendim, sizleri dinliyoruz, bildiğiniz gibi buraya sizinle temas etmeğe, dertlerinizi dinlemeğe geldik, dedi.

Tüccarlardan biri:

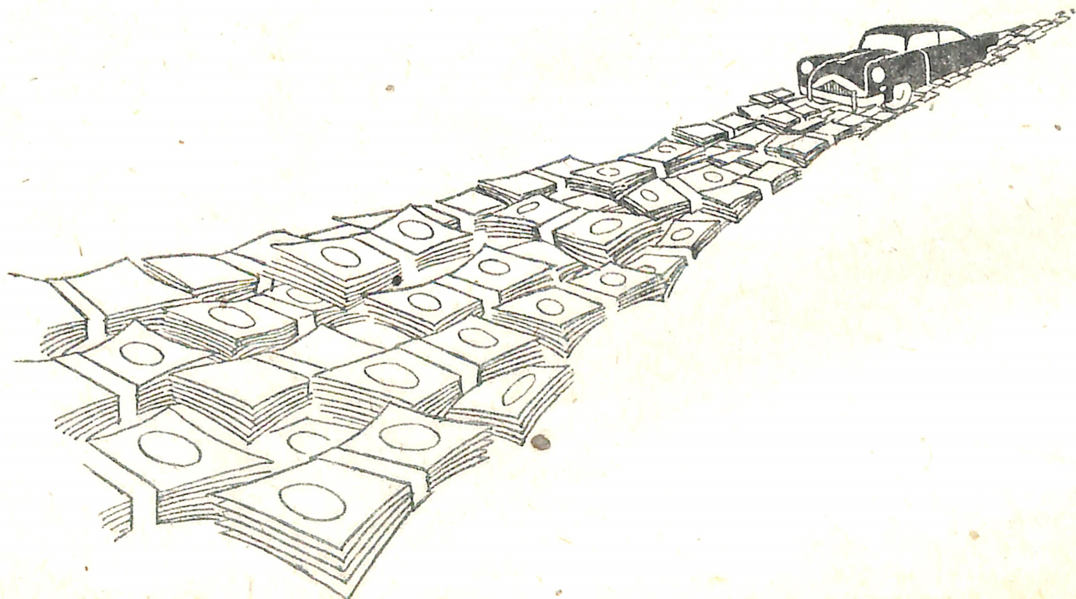
— Bizimle temas etmek için buraya kadar zahmet etmenize, arkadaşlarım namına çok teşekkür ederim, dedi, lâkin bizim hiç bir derdimiz yok.

Osman Bey, iki arkadaşına, iki arkadaşı Osman Bey'e baktı.

Osman Bey:

— Tabiî, dedi. Yâni lâfın gelişi dert dedim. Yoksa derdiniz olmadığını biz de biliyoruz. Ama ne de

Resmî otomobillerin yıllık masrafı 120 milyon liraya çıkmış... (Gazeteler)

YAZISIZ

Şu telefon vaktimizi
Yaka geldi yaka gider.
Ardına da naktimizi
Taka geldi taka gider!

Yanmakta her gün cânımız,
Kesilmekte amânımız,
En kıymetli zamânımız
Yoka geldi yoka gider!

03 tınmaz amânı.
Bilmez kıymetli zamânı,
Abonenin her gün canı
Çıka geldi çıka gider!

Hatlarda bitmez ârıza,
Hakka yazıla arîza,
Teknisyenler başımıza
Caka geldi caka gider!

Kabinde bozuk kumbara,
Keselerde açar yara,
Avuçlar dolusu para,
Aka geldi aka gider!

Sabrın tükendi azığı,
İdare bilmez yazığı,
Hepimize dost kazığı
Çaka geldi çaka gider!

Kayıtsızlık baştan aşkın,
Şikâyet bir hayli taşkın,
Halimize herkes şaşkın,
Baka geldi baka gidr!

Merhem olunmaz yâreye,
Baş vurulmaz bir çareye,
Figanımız idareye
Şaka geldi şaka gider!

Abdullah ÖZER

olsa ufak tefek şikâyetleriniz vardır.

Bir başka tüccar:

— Çok rica ederim, dedi, sizi hiç anlamıyoruz. Yoksa bizim ağzımızı mı aramak istiyorsunuz?

Tüccarlardan biri de:

— Yanlış kapı çaldınız Beyefendi, dedi, hamdolsun bizim hiç bir şikâyetimiz yok.

Şaşıran Osman Bey,

— Tabii, tabiî... dedi, ben de bir şikâyetiniz var diye sormadım.

İki arkadaşına döndü:

— Öyle değil mi Beyler? Biz, şikâyetleri var diye sormadık. Değil mi?...

İkisi de:

— Evet, evet... dediler.

Osman Bey:

— Olabilir ki bir aksaklık vardır, istekleriniz vardır.

— Çok şükür her şey iyi, her şey yolunda. İstediğimiz gibi ithalât yapıyoruz. Ne kadar istersek kredi alıyoruz.

Osman Bey yavaşça:

— O kadar da değil, dedi, evet doğru ama o kadar da değil... Biz bile sıkıntı çekiyoruz...

Tüccar devam etti:

— Bol dövizimiz var. İstediğimiz kadar ihracat da yapıyoruz. Hiç bir zaman bu kadar kazanmamıştık.

Osman Bey yavaşça:

— Valla bilmem, dedi, doğru söylüyorsunuz ama o kadar da değil...

★

Osman Bey'le iki arkadaşı başka bir toplantıya gittiler. Bu toplantıda dar gelirliler vardı.

Osman Bey:

— Sayın yurttaşlar, dedi, biz, bugün buraya sizin dertlerinizi, şikâyetlerinizi dinlemek için geldik.

Bir kadın ayağa fırladı:

— Ne demek? Ne şikâyeti, ne derdi? Siz ne söylüyorsunuz?

Osman Bey şaşkınlık içinde:

— Yâni, dedi, hiçbir şikâyetiniz yok mu?

Bir erkek:

— Yooo... dedi, hamdolsun hepimiz iyiyiz. Geçimimiz yolunda, kazancımız çok iyi.

— Allah Allah... Biz bile...

— Hayır efendim. Çok iyiyiz. İstikbâlimiz emniyette çok şükür.

— O kadar da değil... Yâni şey, doğru tabiî ama, o kadar da değil.

★

Osman Bey'le iki arkadaşı bir sendikaya gittiler. İşçi topluluğu karşısında Osman Bey:

— Vatandaşlar. Açık açık bizimle konuşabilirsiniz, dedi. Biz buraya sizlerin dertlerinizi, şikâyetlerinizi dinlemeye geldik.

Bir işçi:

— Ne gibi? diye sordu.

— Yâni... Meselâ... Yevmiyelerinizin azlığı, iş saati ,sağlık durumu...

— Beyefendi, çok rica ederiz. Allaha çok şükür, her şey iyi. Daha ne isteriz? Meselâ ben ayda 300 lira bankaya yatırabiliyorum.

— Allah Allah... Hiç bir şikâyetiniz yok mu yâni?

— Tabii yok...

— O kadar da değil canım.

★

Osman Bey'le iki arkadaşı otomobille bir köye gittiler. Köylüler alana toplanmışlardı. Osman Bey:

— Köylü vatandaşlar, dedi, biz buraya neden geldik biliyor musunuz? Biz sizin dertlerinizi dinlemeye geldik.

Bir yaşlı köylü:

— Dert mi, ne derdi? diye bağırdı.

— Hani meselâ... Ufak tefek dertleriniz... Yol gibi, su gibi...

— Yollarımız mükemmel. Hepsi asfalt. Çeşmemiz de var.

— Yok canım, o kadar da değil... Tarla marla...

— Tarlalarımız bol, ekip biçiyoruz. Kredi de veriyorlar ama, ihtiyacımız olmadığından istemiyoruz.

— O kadar değil...

★

Osman Bey'in karısı odaya girdi.

— Hadi kalk artık, geç kaldın, diye seslendi.

Osman Bey'in başı yastıktan sarkmış horluyordu. Karısı dürttü. Birden uyanan Osman Bey sıçradı:

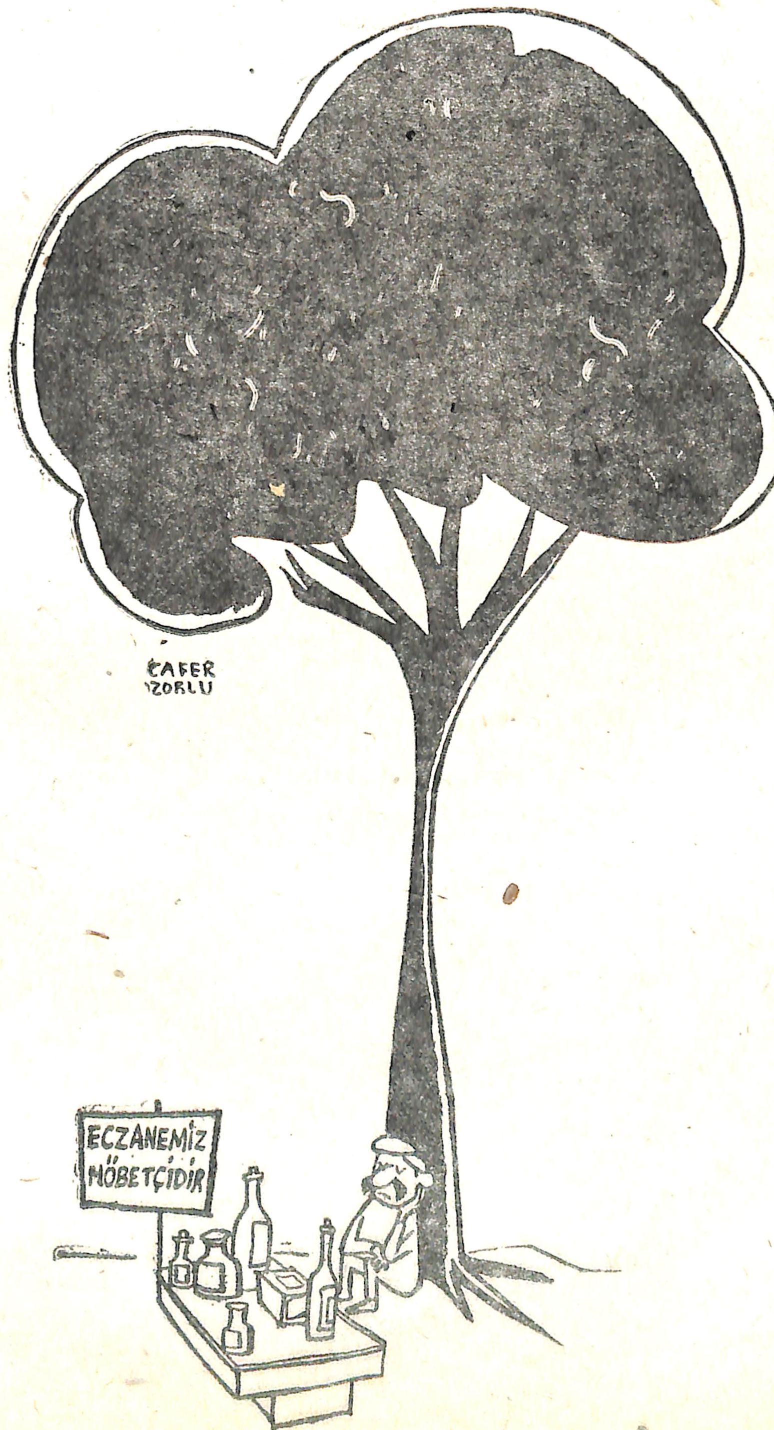
— O kadar da değil... dedi.

— Nasıl o kadar değil, saat ona geliyor.

Osman Bey giyinirken:

— Tuu geç kaldım, dedi, arkadaşlar da bekliyor. Halkla temasa gidecektik.

Aziz NESİN

Seyyar eczaneler faaliyetlerini arttırdı... (Gazeteler)

MARİ ANTUANET ve tarzan

★ ADNAN VELİ ★

«Manolya Filmcilik ve Sinemacılık T. A. O.» Genel Müdürü Feyyaz Dümdüz, gazetedeki ilân çıktıktan sonra, Genel Müdürlüğe yapılan müracaatları karşılayamaz olmuştu. Sabahtan beri yalnız Mari Antuanet rolü için; Fatih, Aksaray, Samatya, Eyüp Sultan, Dolapdere semtlerinden on üç yosma, Genel Müdürlüğe başvurmuş, Mari Antuanet rolü için biçilmiş kaftan olduklarını söylemişlerdi. Buna rağmen hiç birisi angaje edilmemişti.

Genel Müdür Feyyaz Dümdüz, telefonu kapadıktan sonra, filmin senaryosunu bir daha gözden geçirmeye başladı. O sırada, oda kapısı hafifçe vurulduktan sonra, yarı aralandı. Ürkek bir delikanlı başını içeriye uzattı. Feyyaz onu görünce:

— Buyurun efendim, içeriye girin, dedi.

Biraz hırpani kılıklı, traşı uzamış, orta boylu, gençten bir adam ezile büzüle içeriye girdi. Feyyaza bir temenna ettikten sonra, ellerini göbeğinin üstünde kavuşturdu:

— Beyim, dedi. Gazetedeki ilânı okudum da geldim.

Feyyaz biraz mütereddit:

— Haa, evet, dedi. Film için müracaat ediyorsunuz galiba?

— Evet beyim ..

— Siz filmde ne yapmayı düşünüyorsunuz?..

— Rol yapacağım beyim.

— İyi ama biz, bütün roller için lüzumlu artistleri angaje etmiş bulunuyoruz. Bu sabah bir çok kimselerle mukaveleler imzaladık. Şimdi kala kala bir tarzan rolü kaldı. Filmde Mari Antuanet arslan avına çıkıyor. Ormanda bir tarzana rastlıyor. Sonra da ona âşık oluyor. Yani epice önemli bir rol. Bilmem, siz yapabilir misiniz?...

— Rol dedin miydi benden iste abicim. Dünyada yapmadığım rol yoktur benim...

— Peki, siz evvelce sahne hayatında bulundunuz mu?... Yani tiyatro kültürünüz nasıldır?

— İyidir beyim... Tiyatrolardan yana bitirmişim.

— Hangi tiyatrolarda çalıştınız şimdiye kadar?...

— Tiyatroda resmen çalışmadım ama, iki sene Kumkapı Nişancasında ocak başkanlığı yaptım. Rol kesmiye, esas oradan alışmışlığım vardır.

— Hımmm. Yâni parti faaliyetleri içinde bulunduğunuzu söylemek istiyorsunuz.

— Helbette...

— İyi ama, parti faaliyetleriyle tiyatronun ne alâkası var yâni?

— Ne alâkası var olur muymuş abicim?... İkisinde de rol yapılır. Birincisinde, temsil, eskiya rolü, Külhanbey rolü, Arnavut rolü, Lâz rolü yapacak olsan, ikincisinde de zengin rolü, memnun rolü, rahat adam rolü yapıyorsun. Yaniya, rol dedin miydi hepsi bir kapıya çıkıyor.

— Peki bey kardeşim. Bizim çevireceğimiz filmde yalnız Tarzan rolü münhal kaldı. Ötekilerin hepsine adam bulduk. Siz, Tarzan rolü için ne düşünüyorsunuz?...

— Yaparım bey abi...

— Biliyorsunuz, Tarzan arslanlarla düşüp kalkar. Onlarla haşır neşir olur.

— Tabi biliyorum.

— Siz bu işe yatkın mısınız bakalım?...

— Anam babam, ben 1946 dan beri bu işin içerisindeyim. Particiyim diyorum, sen hâlâ kös dinliyorsun.

— Hangi partidensiniz siz?...

— Hangi partiden diye sorulur mu yâni?... Arslanların partisinden..

— Yâni Demokrat Partiden mi?

— Başka arslan partisi var mı beyim... Bir tane arslan partisi var, o da bizim parti...

— Peki, anlaşıldı... Siz ağaçlara tırmanmasını bilir misiniz?..

— Bilirim...

— Hangi ağaçlara çıkarsınız?...

— Bir kere, çınara çıkarım. Selvi ağacına da çıkarım. Eriğe, kaysıya, şeftaliye de çıkarım. Ama incire çıkmam. Neden dersen incir gevrek olur. En beyendiğin dalına bir ayak koyacak olsan, çatır çatır ayrılıverir. İncire anca, göğdesine su yürüdüğü zaman çıkarım.

— Peki, daldan dala sallanmasını bilir misiniz?..

— Onu da bilirim... Çünküm, eski zamanda Patlangoç kesmek için, mezarlıktaki büyük çitlenbiğe günde on sefer tırmanırdık. Mayasıllı Abidin bana omuz verirdi. Ben de bir dakkada ağacın tepesine fırlardım. Orada artık canbazlığın dik alâsını yapardım. Yâni benim ağaca çıkmışlığım eski zamandan başlar.

— İyi... Bundan başka ne yapabilirsiniz?...

— Ağaca çıktıktan sonra, aşağıya inmesini de bilirim.

— Başka...

— Ağacın üstünde ıslık çaldıktan maada, en birinci gazelleri de okurum.

suya çizgi YAŞAR ÖZEN

Antrenman!

Öğrenci velileri, Hula Hoop'un çocukları arasında yayılmasından memnun değillermiş.

Oysa pek memnun olmaları gerek, biliyorsunuz, Hulo Hoop dedikleri şey, vücudun çember içerisine girerek, kıvrılıp bükülmesi demektir. Böylece gençler şimdiden, kıvrılıp bükülmeye, bir şeyler çevirmeye alışıyorlar. Bugün, Hula Hoop çemberini başarıyla döndürenler, yarın hayata atıldıkları zaman kimbilir neler döndürecekler dir!

Güçlü yazarlar!

Gazetelerimizin bazıları, bir sayfasını, bazıları da iki sayfasını spora ayırıyorlar. «Gatasaraylı Hüsmen, Karagümrüklü Ömer, falan gazetenin yazı kadrosunda», «Basketçi Hasan filân gazetede iyi bir yazar olduğunu da ispat ediyor.» gibi.

Gazeteleri alıp, spor sayfalarına bakıyoruz, karyolaya uzanmış bir futbolcu gencin, doktor bacaklarına masaj yapıyor. Bir başkasına bakıyoruz, basketçi iki delikanlı tavla oynuyorlar.

Eeee ne diyeceksiniz, söz ayağa düştü mü böyle olur işte!

Bu iş böyledir!

Son yıllarda, onun bunun ad ve hesabına konuşma merakı aldı yürüdü. Örnek çok. Radyoda reklâm yaparlar, gençlerin sevgilisi Ahmet Bey güldü derler. Ama sizin bir genç olarak böyle bir sevgiliden haberiniz yoktur. Mehmet Bey Radyoya partisinden istifa telgrafı yollar, altını 50 arkadaşının adına imzalar. O arkadaşlardan birisi sizsiniz, lâkin, haberiniz yoktur.

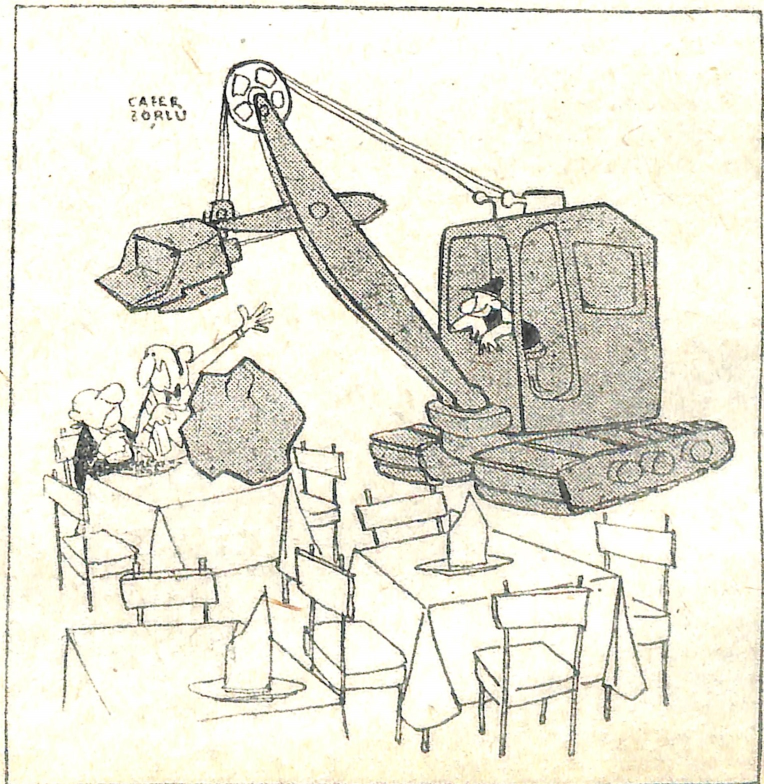
Canım efendim, politikacılar da öyle değil mi? Kazığı atarlar, haberiniz olmaz.

Madein D. P.

Bandırma'da bir genç kadın doğum yapmış ama, doğan çocuğun ağzında da tam teşekküllü diş varmış.

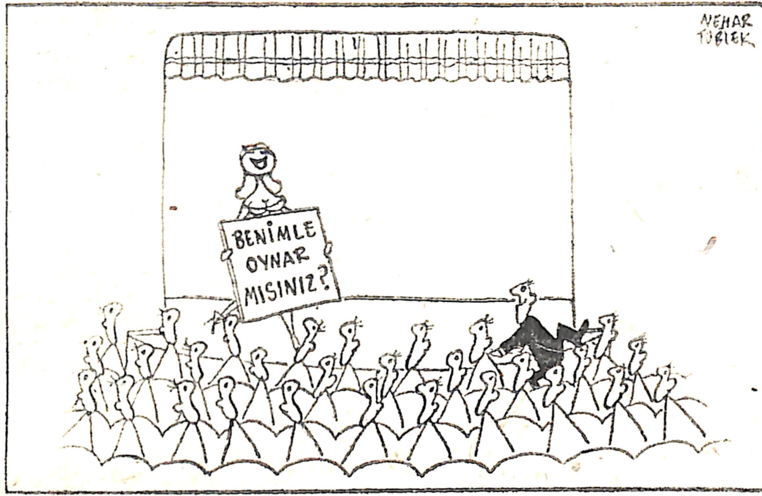
Bu yavrunun ana ve babası mutlak D.P. lidir.

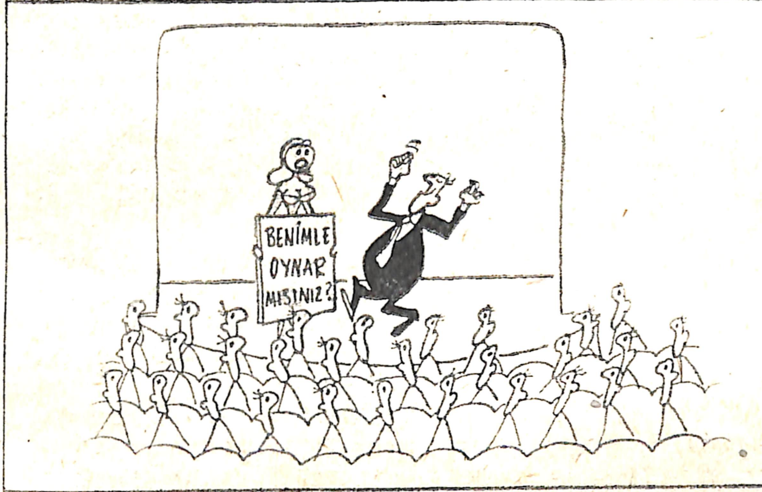
Baksanıza çocukları bile dişli doğuyor!

— Müsaade ederseniz pilâvınızdan çıkan taşı kaldırsın

Bir tiyatroda «Benimle Oynar mısın?..» piyesi oynuyor...

YAZISIZ

— Tarzan gibi bağırabilir misiniz?...

— Evel Allah onu da bağırırım. Neden dersen, geçenlerde Sirkeci'de dinamit ezzası patlamıştı da, bendeniz de yıkıntının altında kalmıştım. Tam on buçuk saat inekler gibi bağırdım. Sonunda sesimi duyup beni kurtardılar. Yâni şunu demiye getiriyorum ki, enkazın altında on buçuk saat bağıran adam, üç sefer, beş sefer Tarzan gibi bağıramaz mı yâni?...

— Pekâlâ... Sesinizi ayrıca tecrübe ederiz. Fakat işin önemli tarafı başka. Bizim çevireceğimiz filmdeki Tarzan, Mari Antuanete âşık olunca, Kraliçe onun cesaretini yoklamak için, arslanlarla mücadele etmesini ister. Tarzan, arslanın karşısına çıkarır. Onlarla boğuşurur. Tarzan, epice zorlu bir mücadeleden sonra arslanların üçünü de öldürür. Ve nihayet Kraliçe, Tarzana karşı duyduğu aşkı ilân eder. Siz bu işi başarabilecek misiniz bakalım?...

— Üç arslan olunca, tabi işler biraz çatallaşıyor abicim... Bir tane olsa eyvallah... İki taneye de haydi neyse diyelim. Gelgelelim üç arslanla başa çıkmak biraz çetincene geliyor bana. Müslüman dini âşikâre... Ben harbi konuşurum.

— Yooo yooo... O bakımdan endişeniz olmasın. Çünkü filmde sizin karşınıza çıkaracağımız arslanlar, aslında hakikî arslan olmıyacak. Biz bir kaç tane arslan postu tedarik ettik. Üç kişiye o postları giydireceğiz. Onlar arslanmış gibi homurdanacaklar. Neticede siz hançerinizle her birini delik deşik edip yerlere sereceksiniz ve o vakit Mari Antuanetin kollarına atılacaksınız. Bunu yapabilir misiniz?...

— Yaptım gitti bey abi... Mademkileyin arslanlar, sahici arslan olmıyaraktan arslan postu giyecekler, öyleyce işleri tamam demektir. Bu iş tam bana göre bir iş... Çünküm ben sana lâfın başında iken arslanlar partisinde çalışıyorum demiştim ya?... İşin doğrusuna bakacak olursan, bizim partideki arslanlar da sahici değildir. Onlar da sizinkiler gibi arslan postu giymişlerdir. Her gün sabahtan akşama kadar arslan rolü yaparlar. Ama üstlerinden postlarını bir sıyırdın mıydı, alt tarafı kof çıkar. Onun için abdi âciz, Tarzan rolünü yüzde yüz muvaffakiyet başarısıyla yapacağıma, dört kitaba yemin edebilirim. Çıkar kontratını da imzalıyayım bey abi... Tarzan rolüne eğer ki benden uygununu bulabilirsen, ben de sana ömrü billâh kölelik edeceğime senet veyeyim. Haydi çıkar da imzayı basayım abicim ..

Adnan VELİ

GÖZ UCU İLE PARİS

SON GÜNLER

FRANSA'NIN ünlü doktorlarından birine gittim. Profesör Maurice'e... Yoook, gittim dedimse öyle kapıyı çalıp gidiverdim sanmayınız: Dost yardımiyle on gün sıra bekledikten sonra... Paris'te isim yapmış bir doktorun yanına girmek bir kralın huzuruna çıkmaktan zordur.

Evi mi?... Sarayl... Kapıyı, eşini ancak beyaz perdede göre bileceğimiz bir Holivut hizmetçisi açtı. Ayak seslerini emen bir yol halısında ve imzalı heykeller, kataloge tablolar arasında yürüdüm.

Biribirine geçen ve biribirinden saltanatlı dört salonun üçüncüsünde sayın profesör beni karşıladı: Bronz heykellere dayanmış ampir bir masa başında... Yunan ilâhları kadar güzel bir alını ve burunu var.

Avrupalı doktor bizim Türk hekimleri gibi meslek fedaisi değildir. Haftada beş gün hastaya bakıyormuş ve günde yalnız beş hastaya...

Raporunu ve reçetesini bile yüzünü görmediğim sekreterine diktafonla yazdırdı.

Vizitesi mi?... Bizim paramızla üçyüz lirayı aşıyor! Bir sarayda kral hayatı sürmek kolay mı?

LOUVRE Müzesine gitmedinizse Paris'e gitmiş sayılmazsınız. Ama, Louvre'a gitmek başkadır, Louvre'u görmek başka. Ben, sadece gittim...

O san'at saltanatı bu sütunlarda anlatılamaz. Bir kaç beylik lâkırdı söyliyeyim: Louvre, şehrin merkezinde, dünyanın en güzel, Paris'in en büyük saraylarından biridir. Doğusu, batısı, kuzeyi geniş caddelerle çevrili. Güneyi Seine nehri boyunca uzuyor...

Louvre Müzesinde her odanın bir adı vardır. En meşhurlarından biri de Milo Venüsünün odası...

Venüs'ün bizim topraklarımızdan kaçırıldığını biliyorsunuz, değil mi?

Müzede ne yok ki?... Paltonuzu, şapkanızı bırakacak vestiyerden tutunuz da, heykeller, tablolar satılan sergilere ve dostlara selâm kartları gönderecek postahaneye kadar!

Louvre Müzesinde en çok neye mi şaştım? Tablolara, heykellere... Evet, evet, hepsine... Ama en çok yerlere atılmış portakal kabuklarına!

EYFEL'İ hiç sevmedim. Bakımlı ağaçların yeşil koridoru içinde bacaklarını germiş dikilen bu kule bir sevimsizlik anıtıdır. Demir, demir olduğu zaman güzeldir Dantelâ olunca değil!

Şu Panteon'a bakınız: «Vatan büyük insanlara minnettardır!»

Şu Notre Dame'e bakınız: Tahta oymalara, renkli cam senfonisine, şamdanlara, avizelere ve dinî lejantlardaki yüz ifadelerine...

Şu meleklerin nöbet tuttuğu mezara bakınız: Orada Napoleon yatıyor...

Şu, bronz askerlerin omuzunda yükselen Mareşal Foch'tur.

MONTMARTRE'dan geçerken durdum. Bir gençlik kalabalığı... Havada iki öfkeli yumruk inip kalkıyor... Bu, altın sa kallı, gözleri mavi şimşekler çakan bir delikanlı... Neredemiyim? Üniversiteliler mahallesinde!

Burada, saat başı böye coşkunluklar görürsünüz. Gençliğin isteği, şikâyeti bitmez! Söyler, bağırır ve... ferahlar!

Polis mi dediniz?... Fransa'da polis, şikâyet olmadıkça bütün olayların seyircisidir!

GÜMRÜKTEYİM. Biraz sonra uçağımız Düsseldorf'a havalanacak... Genç bir Fransız kızı pasaportlarımıza bakıyor.

— Yanınızda ne kadar Fransız frangı var?

— Üç bin...

— Buyurunuz...

Kızım Gülden Ortaç muziplik ediyor:

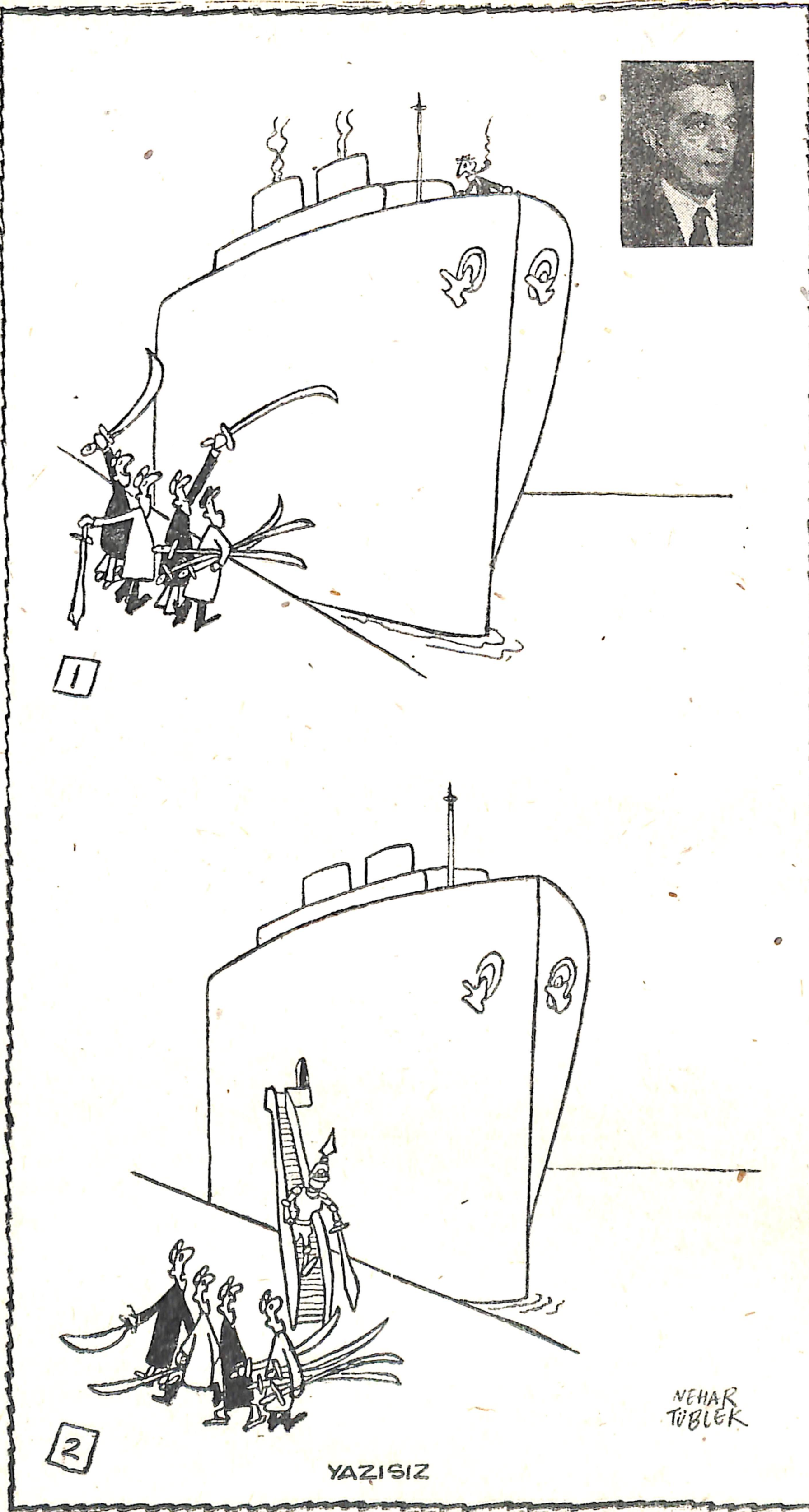
— Bana sormıyacak mısınız?

Gümrükçü kız, belli belirsiz bir göz kırparak.

— Geç, geç, diyor, Paris'te son meteliğine kadar harcamayan kadın yoktur!

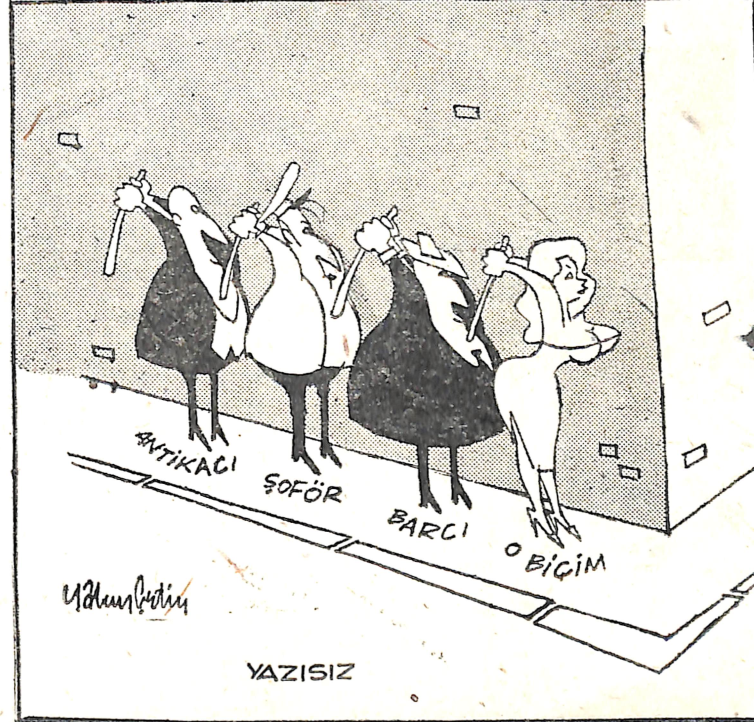
İşte göz ucu ile Paris.

Yusuf Ziya ORTAÇ

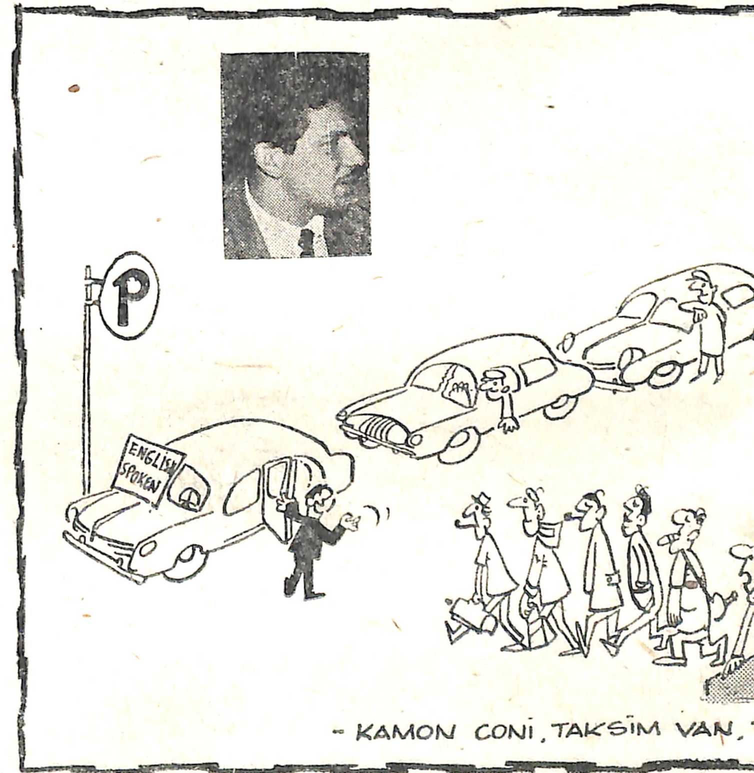

YAZISIZ

WelCom

YAZISIZ

— KAMON CONİ, TAKSİM VAN, T

Turist Akın

AMAN YARABBİ-I..

Beykozlu Demokrat hanımların Parti toplantısındaki konuşmalarını okudunuz mu?... Biri, başında siyah örtü, ellerini açmış dua ediyor:

— Dünya durdukça sayın Menderes Beyefendimiz de dursun!...

Şu «sayın» kelimesi elbet yerindedir. «Beyefendi» de yerinde... Ama «efendi» nin sonundaki «miz» ne oluyor? Bu dua, cumhuriyet ağzı değil, meşrutiyet ağzı da değil, düpedüz Osmanlı ağzı, kapıkulu ağzı!

Bir başka bayan kalkmış:

— Allah C.H.P. yi yerin dibine geçirsin!

Diye haykırmış ve fenalıklar geçirmiş, kolonyalar serperek kendine getirmişler!

İnsanın soracağı geliyor:

— Hanım teyze, senin yüzünden peçeyi kim kaldırdı? Bir erkeğin dört karı almasını kim önledi?... Sana, yalnız seçmek değil, seçilmek hakkını da kim verdi?

Sonra, yine soracağı geliyor:

— Sayın bayan, bu memlekette en az Demokrat kadar Halkçı da var. Sen «Allah onları yerin dibine geçirsin» diyorsun... Yâni bir zelzele, bir tufan, bir salgın olsun, Türk Milletinin yarısı ölsün, yirmi altı milyondan on üç milyon kalsın istiyorsun, öyle mi?.

Aman Yârabbiii!... Aman Yârabbi!... Anne muhabbeti, hemşire merhameti, kadın şefkati politikacı bayanların kalbinde bu hale mi geldi?

Korktum... Çok korktum!

KOCAMA

★ Yüksek sesle methet, faka

★ Politikacı gelecek seçimi,

★ San'at «Ben», İlim «Biz» de

★ Ekmek varsa, her kedere k

★ Ağlıyan kelimeler, konuşa

★ Bir yabancının gözleri her

★ Bir tutam sabır, bir kile ak

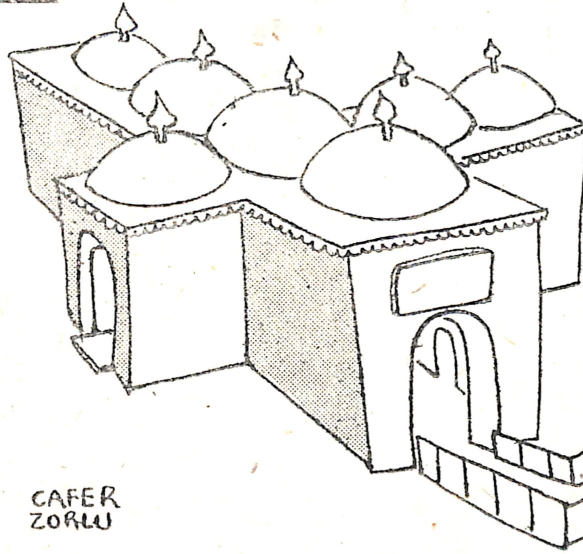
★ Kadife bir eldiven içinde

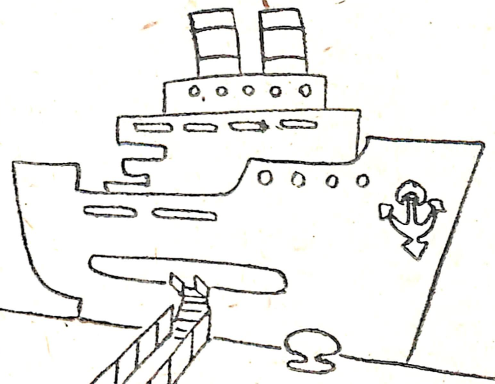
★ Bir deli, bir saat içinde, bi
rebileceğinden çok sual so

me

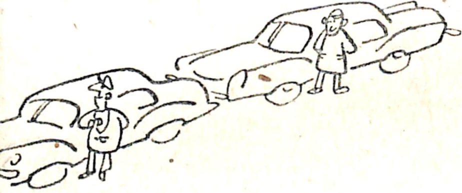

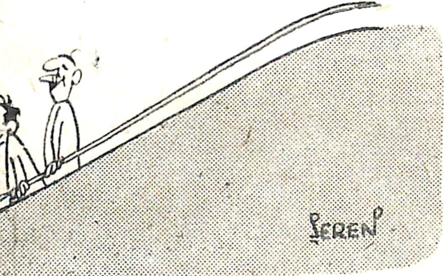

YAZISIZ

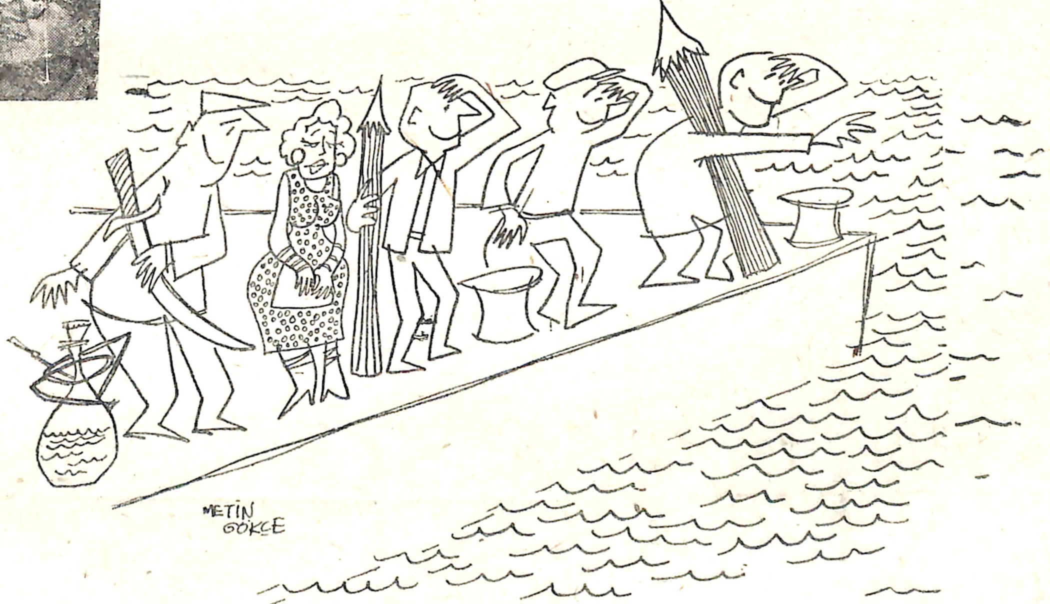

SİM VANF...

KARŞILAMA TÖRENİ

Bekleniyor !

N LÂFLAR

ıldıyarak ayıpla.

t adamı gelecek nesli düşünür.

tir.

ılır.

zyaşları...

görür.

daha değerlidir.

rden bir el...

ilının ancak yedi yılda sevap ve-
r?

KÜÇÜK ŞAKALAR

Aldatmak!

Karısı, dans ettiği gençle âdeta bir vücut olmuştu: Göğsü göğsüne, yanağı yanağına öyle yapışmıştı ki...

Bu kalabalık düğün sofrasında, Sırrı Hoşgör kendisini pek yalnız, pek biçare buldu .. Ne yapabilirdi ki?... Hiç!... Bu kadın böyleydi işte!

Ama, üst üste iki kadeh daha attıktan sonra, hafif yalpalıyarak kalktı, masanın öbür ucunda keyfine bakan meşhur futbolcu Yavuz Şütçeker'e yaklaştı, sesini alçaltarak kulağına fısıldadı:

— Azizim, aç gözünü... Bak, karım bizi aldatıyor!

\#

Çoraplar!

Tiyatroya gideceklerdi. Cemil, arkadaşı Hamdi'ye:

— Al şu çorapları, dedi, odanda değiş... Rezalet diyecek kadar kokuyorsun...

Hamdi uysal adamdı, hiç darılmadı, yatak odasına gitti ve yeni çorapları giydi. Ama koku daha ağırlaştı. Tiyatroda yanlarına düşenler nefret dolu gözlerle bakıyordu onlara...

Cemil öfkeyle homurdandı:

— Ulan, değişmedin mi çorapları sen?

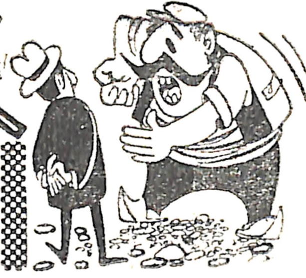
— Değiştim...

— Yalan!

— Vallahi değiştim... Bak!

Ve ceketinin cebinden leş gibi bir tomar çıkarıp gösterdi:

— İşte kirli çoraplarım!

★ **YALÇIN KAYA** ★

Hayruş Ağa:

— Domuz herif, tarlayı teslim etmiyor! dedi. Gel de ne yaparsan yap. Başım belâya girecek.

— Nasıl teslim etmez? dedim. Öküz öldü, ortaklık ayrıldı.

— Hüsmen Ağa, öküzü yeniden diriltti galiba. Evvelki gün gittim sokmadı. Dün gittim sokmadı. Bugün?... Bugün de sokmadı. Eee, vakit geçiyor. Tarlayı bir an evvel sürmek lâzım.

Sür kardeşim. Sen ona ne bakıyorsun? Bir şey yapamaz. Çünkü kanunen haklısın. Sür, sür!

— Herif, çifteyle dolaşıyor. Sen ne kanunundan bahsediyorsun? Zımbalandıktan sonra, kanunen haklıyım diye tekrar canımı verecekler mi? Ne gezer? «Kabahat ölendedir. Ölmeseydi kerata!» der geçerler.

— Demezler demezler.

— Canım, öldükten sonra, ister deşinler, ister demesinler!... Sahi beyim, gelde bir çaresine bak. Dün yere oturdu da, eğer sana bu tarlayı sürdürürsem avuş avuş toprak yerim, dedi.

— Vay vahşi!

— Kızmış efendim. Nitekim o kızgınlıkla ağzına bir avuş toprak attı... Ya bugün ne dedi? Burasını benim elimden alabilirsen, karımın nikâhı senin omuzuna olsun, dedi.

— Bak rezile!

— Daha dur!... Şayet ben alırsam, senin karının nikâhı benim omuzuma, dedi. Ölür müsün, öldürür müsün?

— Öldürürsen yirmi-yirmi beş yıl hapis. En akla yakını ölmek.

— Ben de öyle yapacağım anlaşılan. Dikileceğim çiftesinin önüne, vur lan diyeceğim. Nasıl?

— Aman öldürme de ne edersen et! Hapiste yatanlar, kediler gibi pişman. Mümkün olsa, öbür dünyaya gönderdikleriyle yerlerini değiş-tokuş edecekler. Ciğeri beş lira etmeyen bir gardiyan, bir lâf söyler, yüreğine oturtur. Ölmekten iyisi yok!

Bir hayli konuştum ama, ne dediğimi kendim bile anlamadım, Hayruş Ağa nasıl anlasın?... Bakım olmayacak:

— Bu işi güzellikle hâllet! dedim. Öldürmeye kalksa da ölme. Bu sefer de günaha girersin.

Gözleri koca koca açıldı. Bıyıklarını sıvazlayarak:

— Oh anam, dedi, suyundan da koy!...

— Konumuz yemek değil.

— İyi dalga be! Hem öl, hem günaha gir!

— Öyle düşünmeyeceksin. Birinin canını yaktığını, ıstırap çekmesine sebep olduğunu farzet. Böyle bir durumda günahkâr sayılır mısın, sayılmaz mısın?

— Sayılırım.

— Hah şöyle!... Adam seni temizleyince ne olacak? Hapse atılacak. Sonra? ...Yıllarca mahkûmiyet, gardiyanlar tarafından zıt bellenirse, her gün birer arabadan binlerce araba odun.

— Her gün sopa olur mu?

— Olmaz ya, lâfın gelişi! Allah, Ramazan ve Kurban bayramlarında küslerin barışmasını emrettiğinden, sopa atanla yiyen barışıp helâllaşıp yedi gün istirahat ederler. Alacak verecek kalmamış, defterdekiler silinmiştir. Bayram bitti mi bitti, yeni hesap açılır.

— Ben bundan bir şey çıkaramadım. Yâni?

— Yâni ölürsen, adam, böyle çekecek. O çekince de, sen diz boyu günaha gireceksin.

— Kâtiller, ırz düşmanları Cennetlik de, ölenler, ırzına geçilenler Cehennemlik mi? Sen bu kafada mısın?

— Yok be Hayruş Ağa! Ne öldüresin, ne ölesin diye böyle söylüyorum. Tatlılıkla olsun bitsin! Kimin malını paylaşamıyorsunuz?.

— Mal senin, biliyoruz. Fakat olmuyor işte. Hüsmen domuzu, Nuh diyor, Peygamber diyor da, Nuh Peygamber demiyor. Ben ne yapayım?

— Sen, onu bana yolla!

★

İki gün sonra Hüsmen Ağa göründü:

— Selâmünaleyküm bey!

— Aleykümselâm! Gel!

Sedirin karşılıklı köşelerine kurulduk. Biraz kırgındı. Elini göğsüne götürdü:

— Eee, merhaba!

— Merhaba merhaba!

— Nasılsın bakalım?

— Eh, hamdolsun!... Sen?

— Ben de iyiyim hamdolsun.

Tarla meselesine bir türlü giremiyorduk. Çoluk çocuğu sorduk, havadan sudan, pahalılıktan bahsettik. Yarım saat, bir saat geçti, hâlâ açılamıyoruz. Neredeyse bir şey konuşamadan ayrılacağız. Nihayet gözümü karartıverdim:

— Hüsmen Aga be; sen Ağa, o Ağa! Bu ineği kim sağa?

— Estağfurullah beyim. Biz sana inek gözüyle bakmıyoruz. Onu diyen haltetmiş.

— Diyen benim. Yabancı değil... İnek de, tarla!

— Vallahi beyim, bu işten ötürü size çok güceniğim. Düşünüyorum düşünüyorum: Bunlara ne kötülüğüm dokundu da, tarlayı o deyyusa verdiler diye...

İnsanın yüzüne, şöyle kötülüğün dokundu, sen söylesin, sen böylesin, denilmez ki. Evde olmadığı için anneme yüklüyorum:

— Bu yıl ben karışmadım. Annem verdi

Büyükhanım, benim ne fenalığımı görmüş. Çoluk çocuk açıkta kaldık. Rızkımızı kestiniz

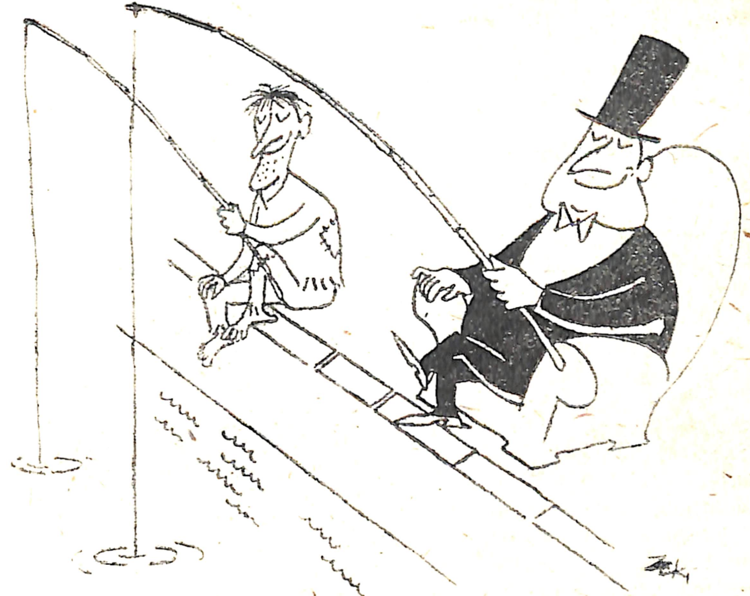
Kızdım:

— Biz sizin Allahınız mıyız be Hüsmen Ağa, rızkınızı düşünelim? Sen ne konuşuyorsun? Geçen yıl sanaysa, bu yıl ona. Gelecek yıl da bir başkasına. İşimize nasıl gelirse.

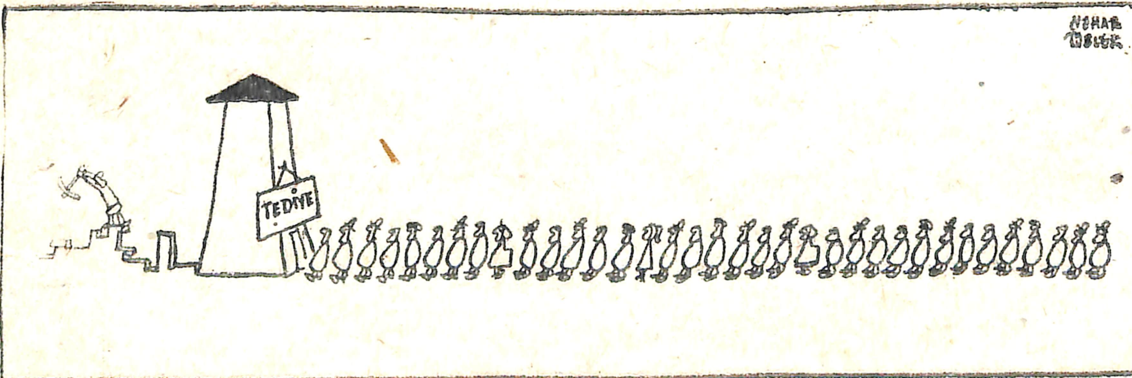
— Keşke bir çingeneye verseydin de ona vermeseydin. Başımı yiyecek.

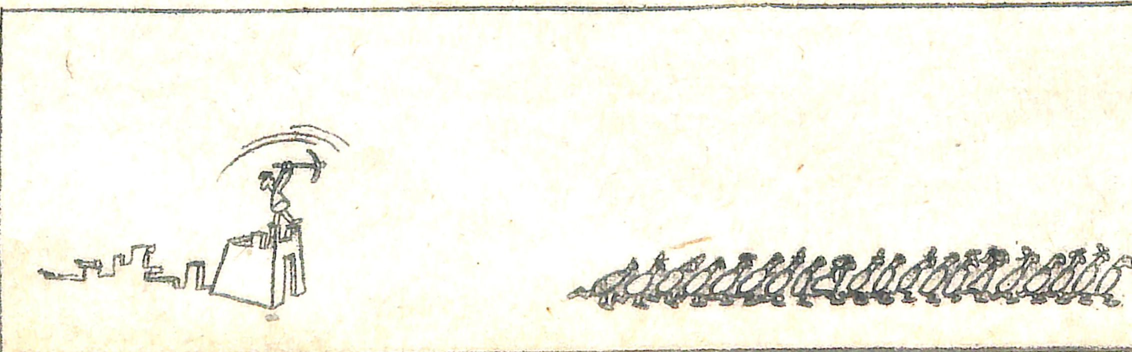
— Başını mı yiyecek? Neden?

— Şirretliğinden beyim, edepsizliğinden. Çapayla bel, tarlada kal-

YAZISIZ

1300 istimlâk alacaklısı sıra bekliyor... (Gazeteler)

dı. İstiyorum istiyorum; vermiyor. Gece girip alacağım. Köpek salmış. Giremem. Gündüz kendisi köpek!

— Nasıl vermez be yahu?

— Basbayağı vermiyor. Sana yalan borcum mu var?

Hüsmen Ağa, çocuk gibi ağlamaya başladı. Ellerime sarılıp sarılıp:

— Bunu sen düzeltirsin! diyordu. Ya dünyamdan olacağım, ya yuvamdan. Sabahleyin mavzeri göbeğime dayadı.

— Asıl sen yapıyormuşsun! Hayruş Ağa tarlayı teslim alamamış. Dün değil evvelki gün burdaydı. Hep senden dert yandı. Tarlaya sokmuyormuşsun. Sürecekmiş. Süremiyormuş.

— Yalan beyim, yalan! Çoktaaan girdi. Bir kere sürdü de, şimdi ikinciyi sürüyor.

— Bu tarlayı benim elimden alabilirsen, karımın nikâhı senin omuzuna olsun demişsin. Eğer beu alırsam, demişsin, senin karımın nikâhı benim omuzuma olsun demişsin.

— Lâhevle lâhevle!... Ben hiç öyle şey der miyim? Desem bile o buna müteessirlik getirir mi? Getiremecez! Çünkü karısı nikâhsız.

— Yok canım!

— Tabif, ne sanıyorsun? Hayruş Ağa, sıfır numara kızılbaş. Sen bana bak!

— Eee, şimdi ne yapalım diyorsun?

— Şuna bir iki konuş. Göbeğimi tüfek kılıfına çevirdi. Gelip gelip oraya sokuyor. Karımın, çocuğumun yanında şu kadar haysiyetim kalmadı. Veletlerinden de ayrı çekiyorum. Bütün gün sabahtan akşama «Nah nah, aldınız mı tarlayı!...» diye kafa sıkıyorlar. Bizim karı, onunkine gidip, çocuklarına terbiye ver demiş. Böyle böyle bağırıyorlar demiş. O nikâhsız karı köpürüp, ben size bunu mu öğrettim, diyerekten çocuklarını dövmüş. Neden böyle bağırdınız, demiş dövmüş. Hani şöyle bağıracaktınız, demiş dövmüş. Anaları olacak kahbe, meğer daha ağır şeyler öğretmiş... Ne yapacağımı, ne edeceğimi şaşırdım. Sen olsan şaşırmaz mısın?

— Şaşırmaz mıyım Hüsmen Ağa! Gırtlağını işaretle:

— Burama gelmeseydi rahatsız etmezdim! dedi.

— Sen kendiliğinden mi geldin?

— He ya!

— Ben onunla haber yollamıştım: Gelsin biraz konuşalım diye.

— Yok yok, söylemedi. Zaten konuşmuyor ki, söylesin. Selâm veriyorum; başını çeviriyor. Olur mu bu? Müslüman kısmı böyle yapmaz. Sen benim selâmımı al da, zarar yok konuşma!

Kalktı:

— Aman bey, gel de bu işleri bir yoluna koy. Yalnız çapayla bel olsa, bağışlayacağım. Otuz yük fasulye sırığım var. Üstüne yatacak.

Kapıdan geçirirken:

— Yine buyur! dedim.

— Gelmem artık. Rahatsız etmem. Siz beni sevseydiniz, gelmemi arzulasaydınız, tarlayı verirdiniz. Gelmem artık. Bu son.

— Yoook, vallahi darılırım! Annem bir cahillik yaptıysa, bunun suçunu hepimiz mi çekeceğiz? Gel gel!...

Kafasını iki yana sallaya sallaya gitti. Kendi kendime gülerek içeri girdim: Gelsen ne olur, gelmesen ne olur? Gönül yapayım derken adamın burnunu kabarttım.

Az geçti annem gezmekten döndü:

— Yalçın!

— Hoş geldin. Söyle?

— Tahtakalede Hüsmen Ağayla karşılaştık.

— Eeeee?...

— Bir sitem, bir sitem. Tarlayı neden ona vermemişiz?

— Sen ne dedin?

— Ne diyeceğim? Doğruyu söyledim. Yalçın verdi dedim.

— Tüh Allah! Ben senin üstüne atmıştım.

— Vay beyim.

— Ne yapayım? Söyleyemedim... Epey anlattınız mı?

— O anlattı; ben dinledim... Tam da biçimsiz bir yerde durdurdu. Pekmez Hanı'nın kapısında. Beygir geçer, cip geçer, kamyon geçer. Adamın ezilmek umrunda değil. Anlatıyor, anlatıyor. Atın biri de tam yanımda «Şaaarrr!» diye koyvermez mi. Sıçradı da, sıçradı. Bak mantom nasıl kokuyor?

— Çıkar işte! Ne koklatıyorsun?

— Bu adamların hangisine inanmalı bilmem evlâdım! Hayruş Ağa şöyle söylüyor, Hüsmen Ağa böyle... Neden yalandırırlar, niçin yalandırırlar?

— Ekmek parası be anne!

— Acaba Hüsmen Ağa mı atıyor, Hayruş Ağa mı?

—Yoksa her ikisi de mi?

— ...

Yazıyı gözden geçirdim. Eh, fena değil!... Şimdi, sorduğunuzu duyar gibiyim:

— Hüsmen Ağa mı, Hayruş Ağa mı?

— Yoksa her ikisi de mi?

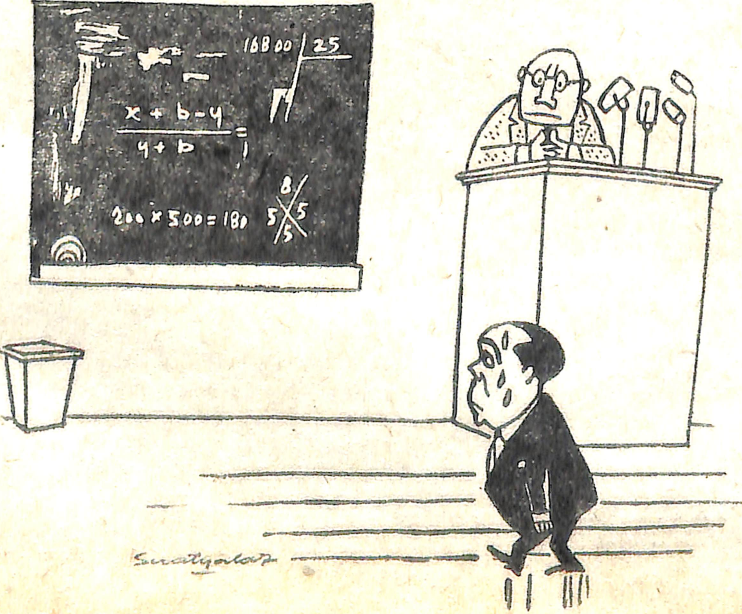
Hiçbiri sayın okuyucular!... Yalandıran benim. Ben Yalçın... Sebep mi? Başlığı okuyun Lûtfen!..

İlâcın en ucuz olduğu yer memleketimiz... (Gazeteler)

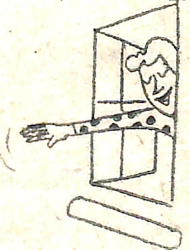
— Nar kabuğuyla ayva yaprağını kaynat, içir, birşeyciği kalmaz!

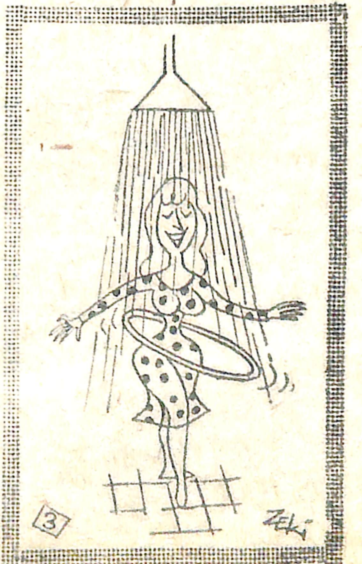
Maarif Vekiline Mecliste 190 sual soruldu... (Gazeteler)

— Allah, imtihana giren çocuklarımızın yardımcısı olsun!..

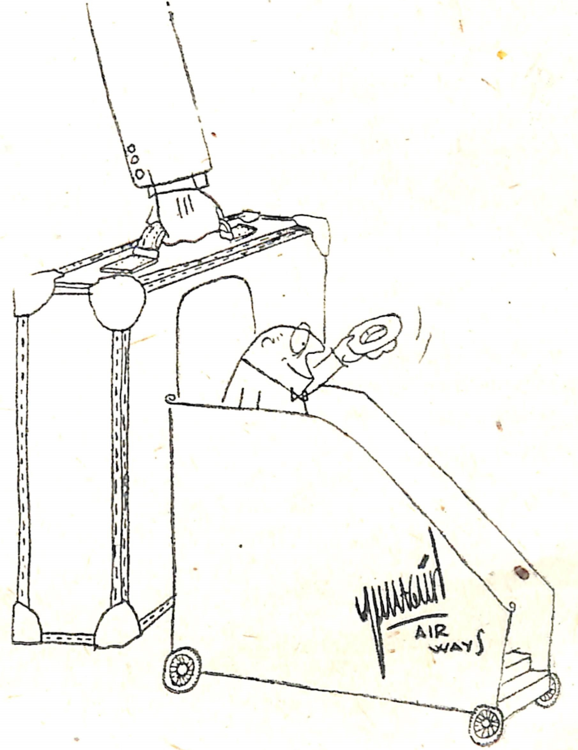

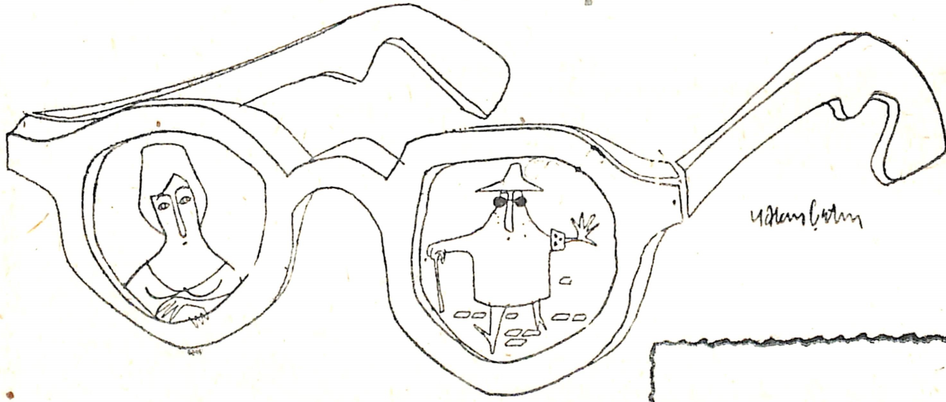
YAZISIZ

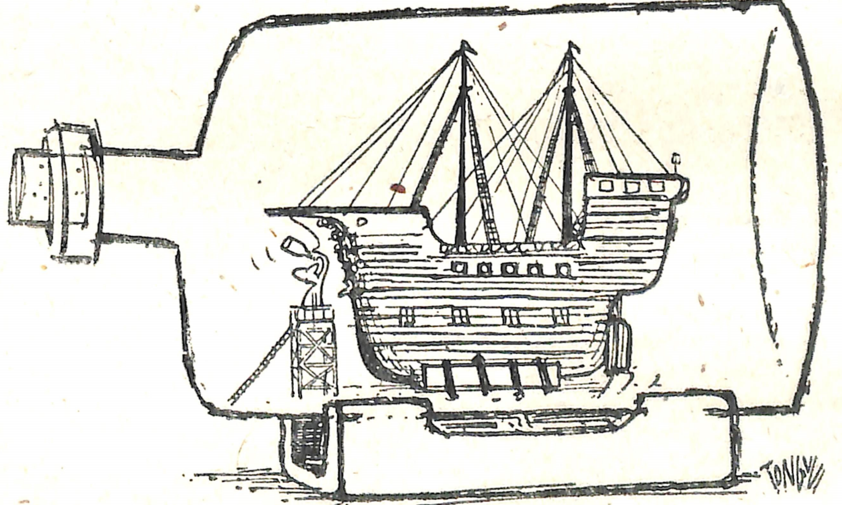
BİZE GÖRE

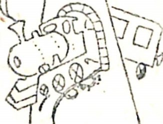
KÜÇÜK ŞEHİR

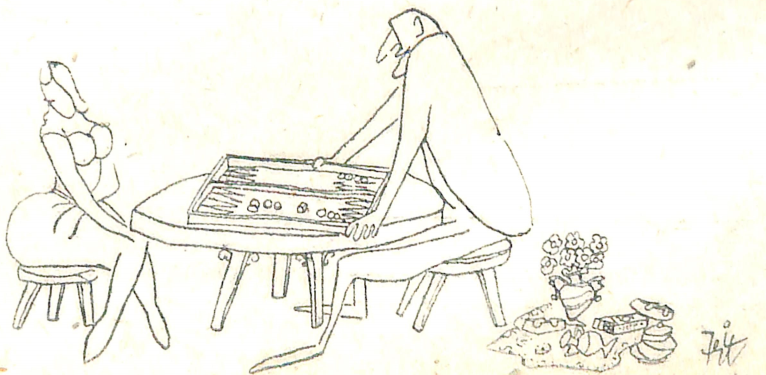

ANKARA

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Size kaç kere söyledim, pipoyu söndürmeden cebinize koymayın diye... Bakın gömleğiniz yanmış...
(İtalyan)

⁜

Hasret!

Doktorun karısı, kocasına çıkıştı:

— Canım, ne var bu kitabın yapraklarını böyle yırtacak? Kaç sahifesini koparmışsın!...

Doktor içini çekti:

— Çok görme karıcığım! Aylardır apandisit ameliyatı yapmadım.

⁜

Nerden anlamış!

Köyün papazı, köyün bakkalı ile çene çalıyordu. Bir ara:

— Bakkal efendi, dedi. Galiba ticaret günden güne gelişiyor, para eskisine nazaran çok daha çabuk el değiştiriyor..

— Nerden anladınız aziz peder? Yoksa, iane tabağında daha mı çok para toplanıyor?

— Hayır daha fazla değil, fakat daha parlak paralar toplamağa başladık da...

— E, şimdi ne yapacaksın?!..
(İtalyan)

İYİCE ÖLDÜ!

Büyük bir lâstik fabrikası, Afrika içlerinde büyük bir arazide kauçuk ekiyordu. Bunun için bir sürü zenci işçi tutmuşlar ve hattâ kauçuğu nakletmek için özel demiryolu döşemişlerdi. Bir gün plântasyondaki işçibaşı zenciden şöyle bir telgraf geldi:

«Beyaz patron öldü. Gömelim mi?»

Merkezden cevap yazıldı:

«Yeni patron yolluyoruz. Öldüğüne emin iseniz, eski patronu gömün.»

İkinci bir telgrafta zenci şöyle yazıyordu:

«İyice ölmesi için başına bir demirle vurduktan sonra patronu gömdük.»

(Amerikan)

— Dur, bir manto alıp gelelim!.. (Fransız)

Hediye!

Dünyanın en çok satılan kitaplarından birinin İncil olduğunu öğrenince küçük kız babasına, doğum gününde bir İncil hediye etmeğe karar verdi. Annesi odaya girdiği zaman o da kitabın içine bir şeyler yazmağa çalışıyordu. Annesi sordu:

— Ne yazıyorsun yavrum?

— Bu kitabı da diğer kitaplara benzetmeğe çalışıyorum anneciğim.

— Nasıl? Anlamadım.

— Diğer kitapların ilk sahifesinde ekseri «Muharririn sevgi ve saygılariyle» diye yazmaz mı? Ben de bunun ilk sahifesine öyle yazıyorum işte...

Kedi fare!

Mr. Mann'ın evi fare dolu idi. Bir arkadaşı:

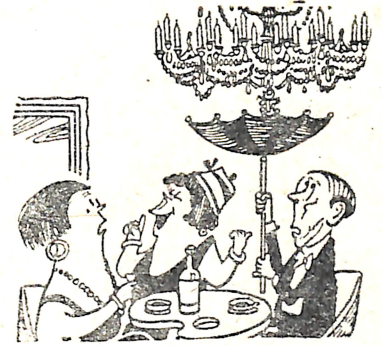
— Niçin dedi bir kedi almıyorsun? Bu işin yegâne çaresi budur.

Çok mâkul bir şeydi. Mr. Mann da evine Van azmanı güzel bir tekir alıp getirdi. Bir hafta sonra tekrar ziyaretine gelen arkadaşı kediyi görmek istedi, Mann da onu alıp bodruma indirdi; adamcağız:

— Aman yarabbi diye bağırdı. Bu ne biçim kedi? Fare ile oyun oynuyor.

Mr. Mann güldü:

— Tabiî azizim, bu bizim evin faresi, yabancı bir fare gelsin de bak gör o zaman t..kiri...

— Kocam çok evhamlıdır: Avize altına oturdu mu mutlaka böyle yapar!..
(İngiliz)

⁜

Tavsiye!

Carolyn çok üzgündü:

— Şu Lucien'den bıktım, diye şikâyet etti. Beni o kadar yoruyor ki!...

Arkadaşı başını salladı:

— Sen de, cicikom, onu o kadar kovalama...

Nedenmiş!

Küçük Clara babasına:

— Babacığım dedi. Susan halam «Kadınların, erkeklere nazaran çok daha parlak fikirleri vardır, diyor, doğru mu?

— Tabiî yavrucuğum. Onlar fikirlerini çok daha çabuk değiştirirler...

YAZISIZ
(Alman)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 49 —

— Ne yapayım mirim! Boyuna ihsan ettin, durdun... Kime ne verdiğimiz aklımda kalmadı ki!

Diyecekti.

Olga ikide bir kopardığı bu paraları çorabının içerisine yerleştirirken, İzzeti Efendi ile onun yanındaki arkadaşına mânalı birer göz işareti çakıyordu: «Korkmayın! Sonra paylaşırız...» gibilerden...

Böylece, meclis hararetlendikçe hararetlendi. İçlerinde, temkini bozmıyan, yalnız vergi kâtibi idi. Satılmış, bütün acemi zamparalar gibi, kadına âşık olmuştu. Sarhoşluktan sersemliyen kafasını, karının çıplak omuzuna yaslamış, bir aralık hüngür hüngür ağlamağa koyulmuştu. Olga, elleriyle onun saçlarını okşıyarak:

— Ah yavrum! Ben da sana sevdim... Dost tutazayim!

Diye teselli ediyordu. Ve gene fırsat kaçırmıyor:

— Peki bir fustan yapazayim, güzel olazayim ki, sen bana daha sok beğenezek, daha sok sevezeksin...

Bahanesiyle bir yirmi beş liralık daha koparmağa çalışıyordu.

Nihayet muvaffak oldu. Arkasından da, Satılmış, masanın altına, boş şişelerin yanına yuvarlanınca... İzzeti Efendi ile beraber, iki kadın, taşlığa fırladılar. Süratle hesap gördüler. Madam Aydanın da alacağı ödendikten sonra, Satılmışın cüzdanından ceman dört yüz lira eksilmişti.

Olga ile arkadaşını savdıktan, kendi payına düşen paraları da cebine indirdikten sonra, vergi kâtibi odaya döndü. Satılmışın ayaklarından tutup, ortaya, halının üzerine çekti.

— Haydi, mirim!... dedi. Yerlerimize gidelim artık, kalk, davran!

Körkütük bir halde olan Satılmış oralarda değildi. İpsiz sapsız heceler sayıklıyordu:

— Yoh... get... y... hırrr!...

— Haydi, nuruaynım! Ben efendimi arabaya bindirir, götürürüm...

— Get... mem. Ga... rı... hup!..

— Burada bizden gayri kimse kalmadı. Yürümek nöbeti bizde.

— Ben... daha .. gal... gal... açağım...

Bu sefer, İzzeti Efendi, korkutma tecrübelerine girişiyordu:

— Aman, mirim! Burada bundan fazla kalınamaz. Sabah oluyor. Nerede ise şafak sökecek. Malûmu dirayetin bu hane gizli bir yerdir. Yâr ve ağyarın zinhar bir şey sezmemeleri gerektir...

— Umur... umur... umurumda.. degül!...

— İyi, hoş söylüyorsun, amma.. Nuru aynım. Mübarek ramazan ayındayız. El ayak ortaya döküldükten sonra meydana çıkarsak, maazallah başımıza işler açarız. Ya, benim güzel velinimetim!

— Kim... kim... iş açacakmış?

— Polisi, jandarması, bekçisi, ne bileyim?

Satılmış, galiz bir küfür homurdandı ve arkasından, yüzü koyun yere kapanarak gene —hem de bu defa adamakıllı— sızdı.

Ne yapsa nafile olduğunu anlıyan İzzeti Efendi dışarıya fırladı; merdivenleri tırmandı, madamın odasına dayandı.

Madam Ayda soyunmuş, yatağa girmeğe hazırlanıyordu. Yabancı bir erkeğin bakışlarından asla perva etmeden, dekolte gömleğiyle vergi kâtibinin karşısına çıktı:

— Ne var, efendim?. diye sordu.

— Bizim arkadaş sızdı; ayılmıyor.

Böyle nice sızanlar görmüş olan pişkin karı hiç istifini bile bozmadan:

— Kolay! dedi. Ben simdi sana bir sise verezeyim, hem koklattırazaksin, hem de on damla bir bardak su içerisinde verezeksin... Bes dakika sonra bir şey kalmıyazak.

— Hay, Allah razı olsun!

— Bir de, söyliyezeğim, hizmetzi bir sade kahve yapsın.

— Âlâ!

Madam Ayda, konsolun gözünden bir şişe amonyak çıkarıp, İzzeti Efendiye uzattı. Sonra da hizmetçi kadına seslenip sade kahve emretti.

Vergi kâtibi tekrar aşağıdaki odaya indi. Aygır gibi sesler çıkararak yatan Satılmışın yanına sokuldu. Mantarını açtığı şişeyi burun deliklerine dayadı.

— Öf, be! Burnuma biri işedü! Çekül, doğuz soyha! Get!. Yonsa Yinicami helâsu mu bura!

Diye feryat ederek gözlerini açan Satılmış şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu. Her şeyi unutmuş, dünyaya yeniden gelmiş gibiydi. Yattığı yerden, tepesinde dikilen arkadaşını sorguya çekti:

— Ülen İzzet!. Bura nire?

— Sonra anlatırım, nuruaynım. Hele bir davran kendine gel.

— Ülen, bura darya mı?

— Ne dairesi?

— Sadaret...

— Allah için, benzer a?!

Sarhoş, balta oluyordu. Sızdığı esnada, aklı, fikri, düşüncesi eski zamanlara, odacılık ettiği devre kaymıştı. Hâlâ onu sayıklıyordu.

— Doğru di bağa: Müstaşar beğ geldi mi?

— Hayır: Mektupçu burada.

— Amanınnnğ!...

Satılmış, birdenbire yerinden fırladı, kalktı. Alık alık, etrafı gözden geçirdi. Odanın döşemesine bakıyor, bir türlü bu yabancı yere bir ad koyamıyordu. Başı bir demir çember içinde kısılıyor gibi idi. İkide birde, avuçlariyle alnını sıkıyordu. Bu aralık, hizmetçi kadın acı kahveyi getirdi. Satılmış bir kahveye, bir onu getirene, bir de İzzeti Efendinin yüzüne baktı. İzzeti Efendi, âmirane bir tavırla:

— Al, iç de gidelim! dedi.

Satılmış kahveyi, titreyen elleriyle aldı, yarısını üstüne başına dökerek, homurdana homurdana içmeğe başladı. Sıcak yudumlar kursağından aşağı indikçe aklı da yavaş yavaş başına geliyordu. Şimdi, o gece olanı biteni yavaş yavaş farkediyordu. Birden, Olgayı hatırladı. Ve bir rüyadan uyanıyormuş gibi, birdenbire, İzzeti Efendiye sordu:

— Azdan, bi garı vardı burda İzzet... Nireye gitti?

— Ne karısı? Sadaret dairesinde hâtun ne gezer?

— İtme, ocağın yansın! Di bağa, o gadun ne oldu?

Vergi kâtibi ehemmiyetli bir tavır takındı. Bir ayak evvel, bu evden çıkıp gitmek istiyordu.

— Bana bak, miri muhteremim! dedi. Şimdi bunlardan hiç birinin sırası değil. Biraz mahmurluğunu dağıt, kalkıp yerli yerimize gidelim. Teferruatı, ariz ve amik otelde konuşuruz. Orada, efendime, iktiza eden malûmatı veririm. Hem bu sabah, otelde Sünbülzade Hacı Refik Efendi ile buluşacağımızı unutmıyalım. Mumaileyh yirmi bin çuval bulgurumuza taliptir. Parası peşin; muamele mühimdir. Esasen, paramız llâ maşallah bu gidişle suyunu çekecek. Memleketten para getirtmemiz doğru olmaz. Burada kazanıp, kazandığımızı yiyelim...

(Devamı var)

Yeni Çizgi Romanımız

KAÇIRILAN Kadınlar...

EFLÂTUN NURİ, SANAT HAYATININ TAM BİR YILINI BU ÇİZGİ ROMANA VERDİ!..

KAÇIRILAN KADINLAR

Mizah Edebiyatı ile macera edebiyatını birleştiren ilk güzel eserdir.

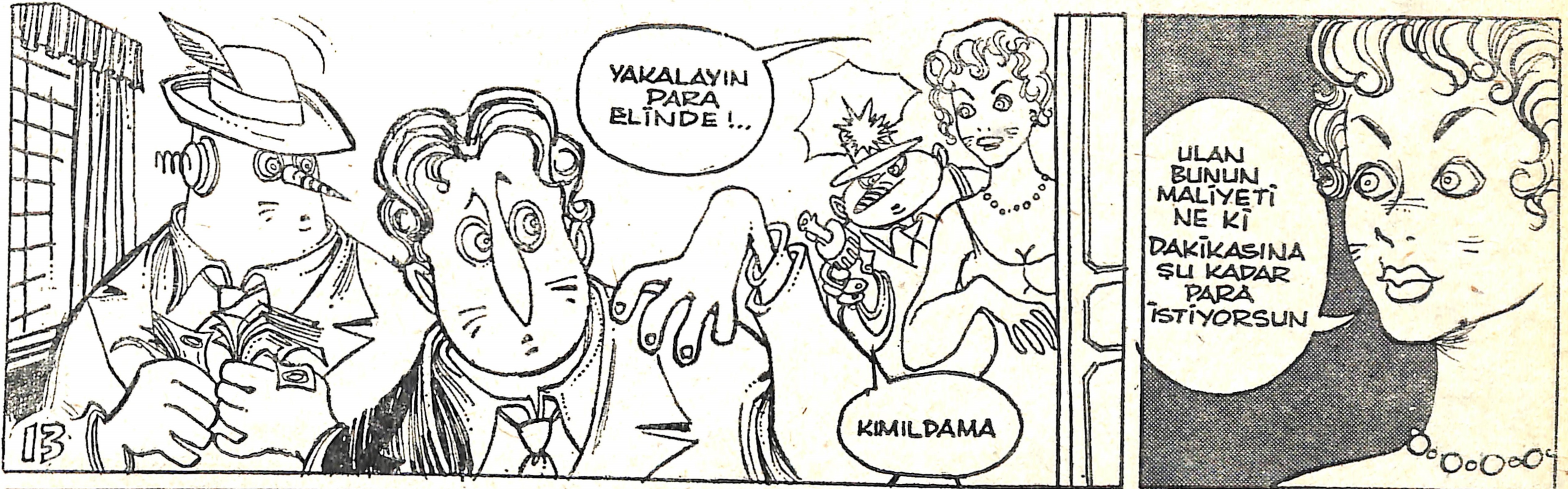
Gelecek Sayımızda

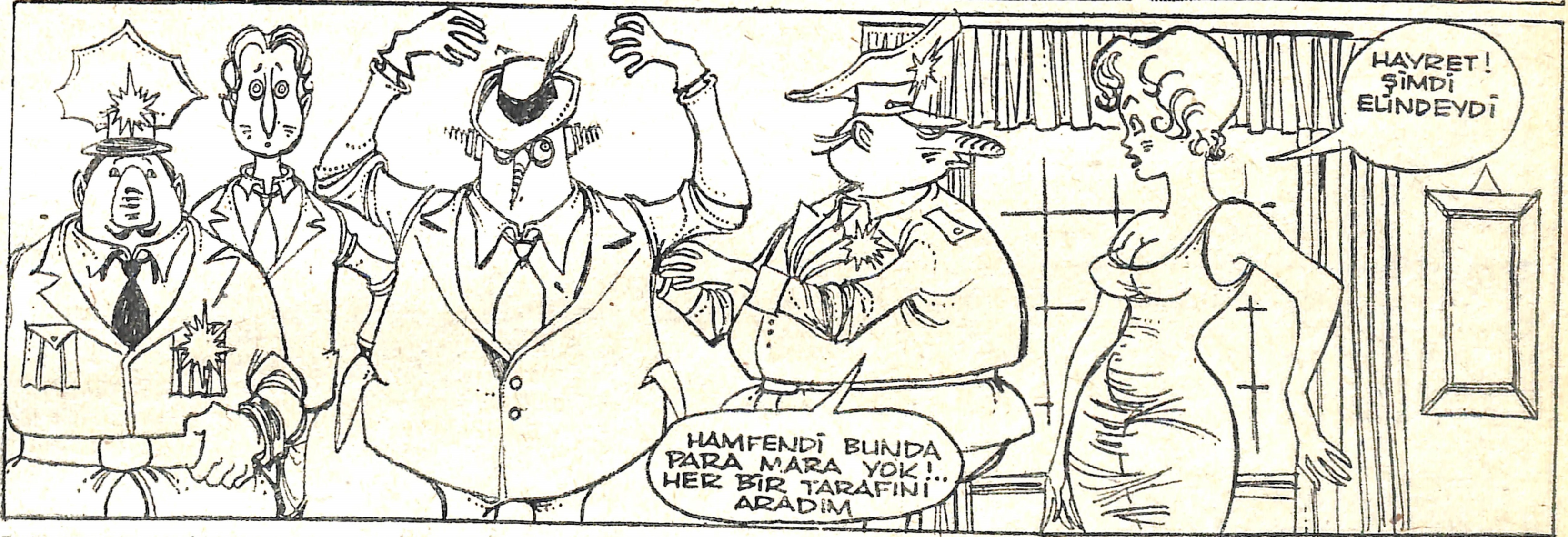
Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

Yazan Yalçın Kaya

ZEMBEREK ile DÜMBELEK

Çizen Yalçın Çetin

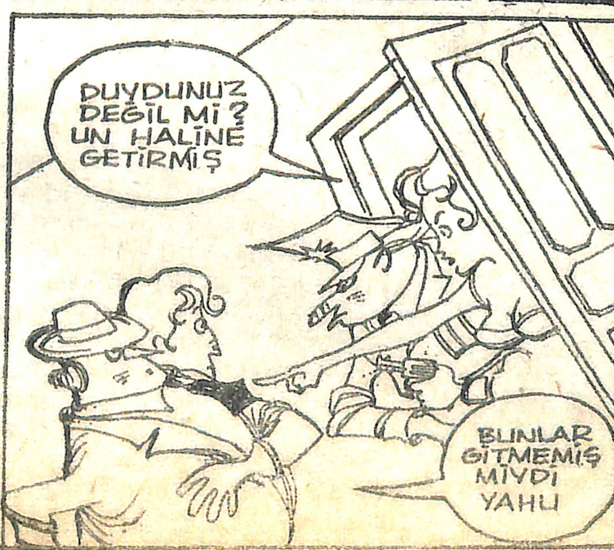

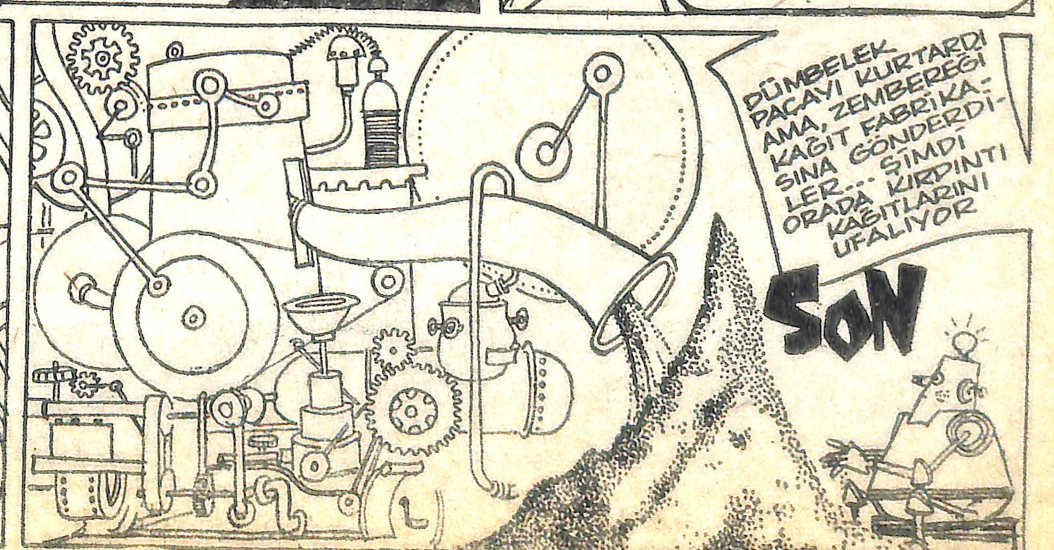

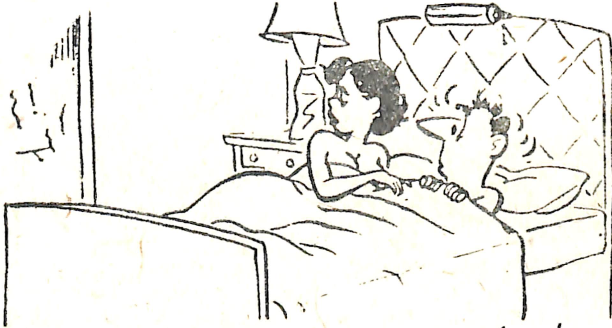

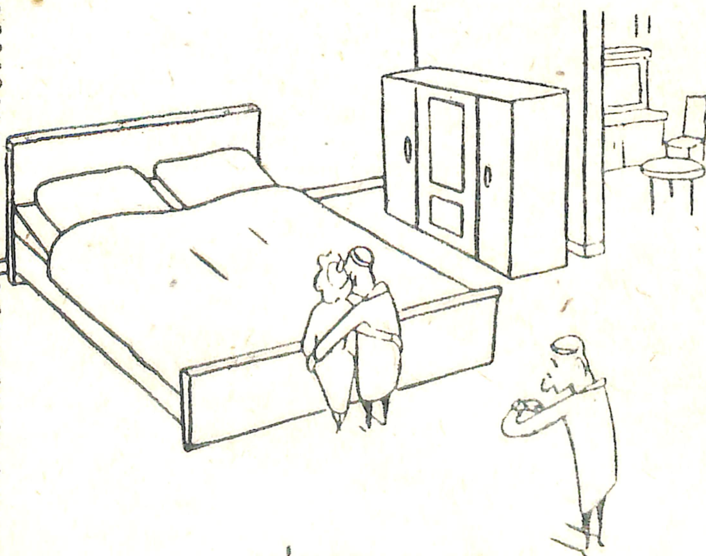
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

-ALLAHAISMARLADIK SEVGİLİM... HASTAHANEDE GÖRÜŞÜRÜZ !..

-KOCAM GELİYOR... GÖRECEKSİN ŞİMDİ, O KADAR GÜZEL KISKANÇLIK TAKLİDİ YAPARKİ...

NİŞANLILAR

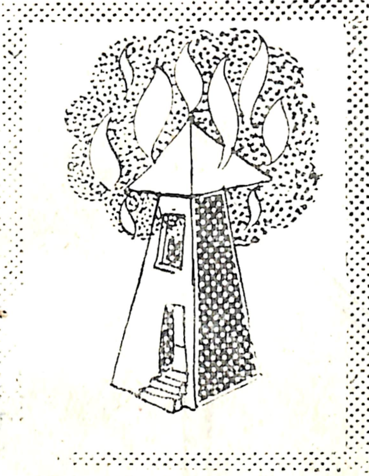
MOBİLYACI- BİRAZ DA SALON TAKIMI GÖRMEK İSTEMEZ MİSİNİZ ?..

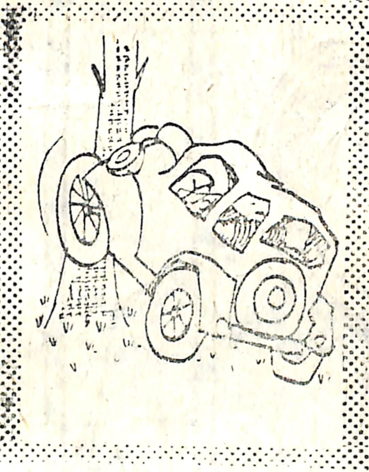
-BU KÜRK İNSANI ÇOK ISITIYOR...
-EVET... BEN BİLE FİATINI GÖRÜNCE TERLEMEYE BAŞLADIM !

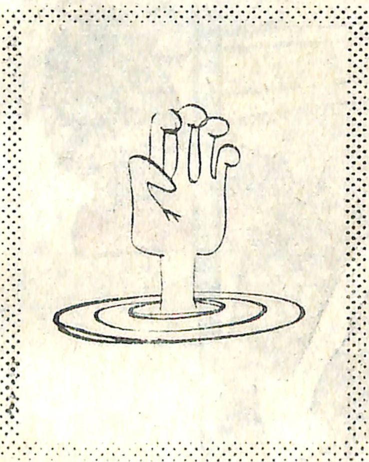
-BURAYA KİMSE GELMEZ, GİYİP PROVA EDEBİLİRSİNİZ !

YANGINA

KAZAYA

ÖLÜME

KARŞI İLK YARDIM

Anadolu Sigorta

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
KADRİ YURDATAP

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 3
Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği 50
Altı aylığı 25 lira

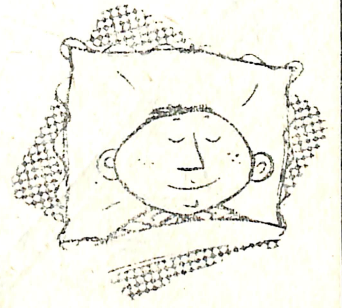
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı
ŞAKA MATBAASI

İ L Â N

Arka Kapak içi
Metin arası (10) lira
Sütun santimi (8) lira

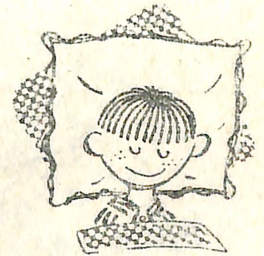
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

AKBABA

Aşık Biletçi :
— Seviyor mu, Sevmiyor mu ?!..